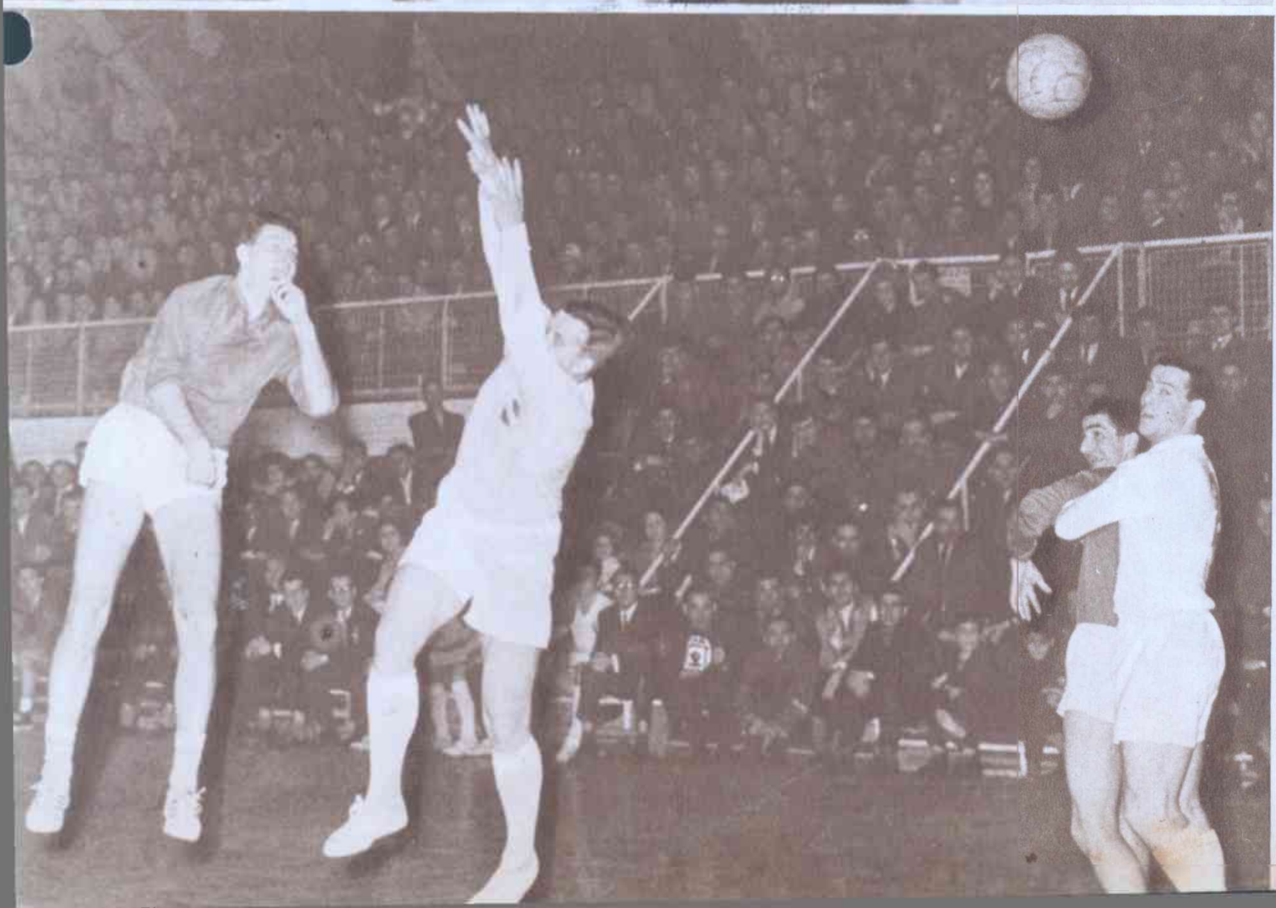
PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN R. P. ROMÎNĂ

Nr. 4 (147) FEBRUARIE 1965 — Anul VIII (XVIII)

DINAMO BUCUREȘTI R.I.K. GÖTEBORG 26—11

În fotografii:

- Ivănescu a marcat fulgerător unul din cele opt goluri ale sale.
- „Bombardamentul" continuă. Trage Nica.

ÎN ACEST NUMĂR:

PETROLUL PLOIEȘTI ȘI TINERETEA

FOTBAL:

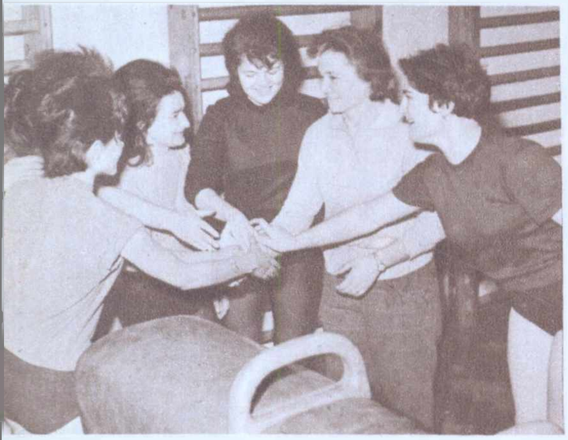
„Vedeta-factotum" și jocul colectiv

FOTBALIȘTII DIN R. D. GERMANĂ ȘI CAMPIONATUL MONDIAL

DI STEFANO (I)

VOM VOTA CU ENTUZIASM CANDIDAȚII FRONTULUI DEMOCRAȚIEI POPULARE

PROFESOARA-CANDIDATĂ

Cînd Ion Marcu, delegatul Frontului Democrației Populare, a propus-o pe profesoara Aurora Alexandrescu drept candidată a circumscripției orășenești nr. 35 pentru Sfatul popular al Capitalei, ropotele de aplauze păreau că nu vor mai conteni. Într-un tîrziu, cînd liniștea a cuprins din nou sala mare a clubului Constructorul, rînd pe rînd cetățenii din cartier au recomandat-o cu multă căldură.

Maestra emerită a sportului, handbalista Aurora Alexandrescu, componentă a echipei care a cucerit în anul 1960 titlul de campioană mondială la handbal în 11, nu mai joacă azi handbal. Ea continuă însă să fie în centrul activității sportive. Este profesoară de educație fizică la Școala tehnică de arhitectură și construcții. În fotografie, Aurora Alexandrescu este felicitată de elevele sale pentru cinstea care i s-a făcut de a fi propusă drept candidată F.D.P.

VOTEAZĂ PENTRU PRIMA OARĂ

Printre miile de tineri din țara noastră care vor vota la 7 martie pentru prima oară în viața lor se numără și cei trei atleți din fotografia de mai sus: Grigore Oprișescu, Marin Dumitru și Ion Fotiu. Primul este student în anul I la I.C.F., al doilea-elev în clasa a XI-a a Școlii medii nr. 2 Tudor Vladimirescu, iar cel de al treilea, lăcătuș mecanic la Uzina chimică 9 Mai.

I-am întîlnit într-o pauză, la concursul de sală al atleților juniori.

— *Bineînțeles, la alegerile din 1961 nu am votat. Nu aveam vîrsta* — spunea *Marin Dumitru. Acum, că am dreptul și eu să votez, mă simt fericit dar și puțin emoționat. Îmi dau seama că pășesc într-o nouă etapă din viață. Că de aici înainte am drepturi, dar și răspunderi mai mari. Îmi pare bine că am realizat un nou record republican de sală la săritura cu prăjina (4,14 m). Îl închin din tot sufletul marelui eveniment de la 7 martie.*

Neuitat va rămîne în amintirea noastră grandiosul FESTIVAL CULTURAL-SPORTIV închinat celei de a XX-a aniversări a Eliberării patriei.

În arhitectonica mereu nouă a Capitalei s-a înscris recent și patinoarul artificial Floreasca, un dar de preț oferit tineretului sportiv.

Fotocronica

1 **Deşi pămîntul a început din nou să se intrezărească, întrecerile de schi din cadrul Spartachiadei de iarnă sînt la ordinea zilei. Chiar şi în Capitală pot fi văzuţi iubitorii zăpezii concurînd pentru titlul pe asociaţie.** În fotografie, un **aspect din cadrul concursului organizat de clubul Voinţa Bucureşti pe propriul stadion din şoseaua Pipera.**

2 Foarte echilibrate, întrecerile din cadrul Cupei R.P.R. la probele de fond s-au soldat deseori cu surprize. Una dintre ele a constituit-o avansul de numai 4 puncte (după etapa I) al dinamoviştilor braşoveni asupra schiorilor de la A.S.A. Braşov. **În fotografie,** schimbul II al ştafetei dinamoviste în proba de 3 X 10 km din etapa I (Buşteni).

3 *Atleta bucureşteană Gabriela Rădulescu (în fotografie în prim plan) anunţă o formă bună. Într-un concurs recent disputat în sala Floreasca, ea a corectat recordul republican de junioare la lungime (5,72 faţă de 5,66 m) şi l-a egalat pe cel de la 50 m plat: 6,7 sec. De altfel, concursul a avut un real succes de participare şi de rezultate.*

4 **Pîrtia de bob de la Sinaia, complet reamenajată, a găzduit nu de mult campionatele republicane de bob. După disputarea celor două manşe, victoria i-a revenit echipajului A.S.A. Braşov I (Enea + Paşovschi), pe care-l puteţi vedea** în fotografie.

5 La Tuşnad, maestra sportului Eva Farcaş (C.S.O. Mureşul) a realizat frumoasa performanţă de a cuceri pentru a noua oară titlul de campioană absolută a ţării la patinaj viteză. **În fotografie,** sportiva din Tg. Mureş în timpul probei de 3 000 m.

6 *Titlul republican le-a revenit şi anul acesta hocheiştilor de la Steaua, care s-au dovedit cel mai bine pregătiţi.* În fotografie, *un aspect din întîlnirea echipei campioane cu cea de a doua clasată, Voinţa M. Ciuc, disputd încheiată cu un rezultat de egalitate: 1—1.*

Fotocronica SPORT

STEAUA

Nu vă speriați: meciul n-a avut loc decît... în paginile noastre. Tot la început de martie se va disputa. I-am consacrat însă comentariul sub această formă pentru că prezintă o deosebită importanță. Credem chiar că ne-ar putea forma o idee despre felul în care ne vom prezenta la «europene». Am apreciat șansele prin prisma componenței echipelor și prin aceea a comportării din campionat. Am dat note de la 1 la 10, dar n-am folosit numai consacratele capitole ale antrenamentului sportiv. Am inclus unele capitole (mai degrabă gazetărești, dar foarte reale) care decid la nivelul titlului de campion. Iar dacă dintre note lipsesc decarii, asta nu trebuie să mire pe nimeni...

Iată carnetul de note:

		STEAUA	DINAMO
FIZIC:	înălțimea jucătorilor	9	9
	pregătirea fizică	9	9
TEHNIC:	aruncarea la coș	8	8
	tehnica individuală	8	7
	lupta sub panou	8	7
TACTIC:	atac	7	8
	apărare	7	8
	experiență competițională	8	7
PSIHIC:	voință	8	8
	emotivitate cauzată de miză	7	8
FORMA SPORTIVĂ:		8	9

Totalul e cel din titlu și, totodată, un... pronostic: 87—88!

Total, total, **veți spune,** dar de ce note? Și de ce atît de mult despre un singur meci? Și de ce s-au dat note la asemenea... materii? Și de ce...

Întrebări, întrebări, întrebări... Da, sînt justificate. Nu e cea mai obișnuită formă de comentariu. Dar nici meciul nu e unul obisnuit. Să vă dăm însă lămuririle de rigoare, să justificăm notele, alegerea materiilor s.a.m.d.

CINE NU PIERDE... CÎSTIGĂ!

Nu e un simplu nonsens subtitlul nostru. E o realitate: campionatul va fi cîstigat de una dintre aceste formatii. Nu trebuie trasă de aici concluzia că de la inceput forta lor a redus intrecerea la meciul direct. La intîlnirea lor din retur (peste cîteva zile) Dinamo se prezintă cu două infringeri și Steaua cu trei, dintre care una în fata lui Dinamo, in tur, la un punct diferentă! Deci avantaj pentru Dinamo! Dar lupta nu e incă incheiată, chiar si după neasteptata infringere a Stelei de către dinamovistii orădeni. O eventuală victorie a echipei conduse de Nedef la un minimum de două puncte diferentă răstoarnă in ultimă instantă din nou ierarhia. Si la baschet balonul e rotund!

MIC PLUS DE TINERETE CONTRA MIC PLUS DE ÎNĂLTIME

Din tabelul alăturat se vede că dinamovistii sînt o idee mai tineri, iar adversarii lor, in schimb, ceva mai inalti. Statistica nu este însă aici un argument decisiv. La Steaua vîrsta continuă să rămînă o problemă. Trei jucători de bază (Nedef, Niculescu si chiar Novacek) fac ca media de vîrstă reală, nu statistică, adică a formatiei-etalon să fie destul de crescută. Rezultă, logic, un numitor comun mai scăzut al ritmului de joc. În ce priveste notele acordate de noi, importanta (materiilor) este evidentă. O vom explica, totusi, partial. Astfel, inălțimea este astăzi pur si simplu o conditie în baschet. Le-am acordat ambelor echipe notă mare pentru că, dacă ne reamintim mediile de inăltime ale echipelor calificate in turneul final la J.O. de la Tokio, ne vom da seama: în sfîrsit, din acest punct de vedere, jucătorii nostri sînt la nivel bun.

E oare însă destul să ai jucători inalti? Hotărit, nu! Iată deci că se conturează si explicatia altor materii. Pregătirea fizică, o altă condiție a baschetului modern, trebuie să atingă un anumit nivel. Desi e încă destul de lucru pentru a se atinge si aici clasa internatională, progresele reale ne-au făcut să dăm si aici note mari ambilor elevi. Meditatorii (prof. Constantin Herold la Steaua, maestrul sportului Dan Niculescu la Dinamo Bucuresti) îi conduc pe un drum bun.

DRUMUL SPRE INELUL COSULUI

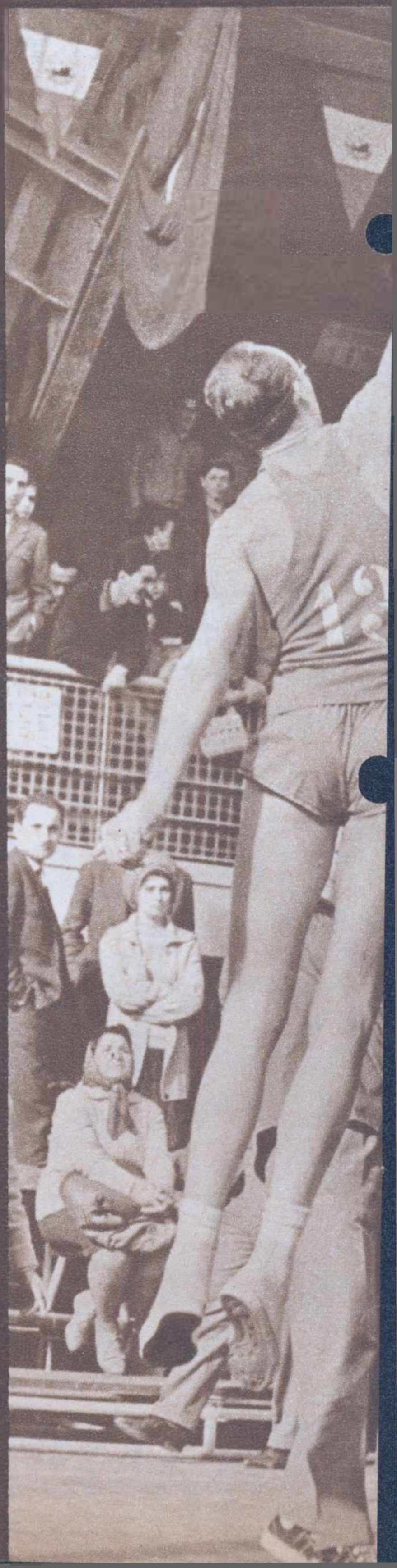
Comparind baschetul cu o excursie, am putea da tacticii drept corespondent alegerea traseului, iar tehnicii — mijlocul de deplasare. Tot prin aceeasi comparatie am vedea însă că nu e destul: atingerea obiectivului turistic, în

STEAUA

	Vîrsta	Înălt.
Nedef Mihai	34	1,85
Niculescu Emil	33	1,79
Novacek Armand	29	1,98
Barău Gheorghe	25	1,85
Gheorghe Valeriu	24	1,97
Dikay Francisc	22	2,03
Diaconescu Radu	21	1,86
Cîmpeanu Mircea	25	1,95
Dimancea Mihai	25	1,77
Bulat Toma	22	1,97
Popa Mihai	26	1,84
Tüdössy Ștefan	21	1,91
Medii aproximative:	25,6	1.90

Echipa Steaua, din primul plan începînd: antrenorul Herold, Dikay, Novacek, Bulat, V. Gheorghe, Tüdössy, Popa, Nedef, Barău, Niculescu, Dimancea. (Absența lui Cîmpeanu — perioadă de examene și, apoi, boală — este justificată, dar cea a lui Diaconescu, plecat cu de la sine... învoire pe munte, în plin campionat și cu puțină vreme înainte de meciul decisiv, cere măsuri severe).

DINAMO 87-88 (după prelungiri)

DINAMO	Vîrsta	Înălț
Spiridon Marian	30	1,83
Albu Mihai	27	1,86
Cernea Adolf	21	1,97
Viciu Nicolae	26	1,86
Giurgiu Horațiu	27	1,94
Novac Gheorghe	20	1,96
Kiss Mihai	27	1,92
Vissner Pavel	26	1,90
Negoiță Ilie	27	1,79
Scorțescu Dimitrie	20	1,89
Antonescu Jean	24	1,88
Dragomirescu C-tin	21	1,87
	24,7	1,89

...voții Novacek (13) și Giur-... față în față!

speță coșul, mai cere un ultim pas, asemănător apropierii de cabană, ultimului urcuș. Am dat deci note în primul rînd aruncărilor la coș: e cel mai important lucru pînă la urmă! Amîndoi elevii au fost apreciați cu note bune. Dar nu pentru că știu foarte mult, sau pentru că ating procentaje excelente. Ci pentru că: a) amîndoi îi acordă importanța cuvenită, cu o lăudabilă grijă pentru a ține pasul cu modernul și b) comparativ cu ceilalți elevi din clasa seriei I a categoriei A, se prezintă mult mai bine în fața exigentei comisii formate din public și specialiști.

Cît privește tehnica individuală (restul de procedee tehnice), mai puțin didactic împărțită de noi, deținătorii premiului I din ultimii ani (Steaua) au obținut, și acum, notă mai mare. Se dovedesc încă mai buni decît ceilalți candidați la cununa de lauri. La lupta sub panou nu ni s-a demonstrat însă în răspunsuri că se valorifică deplin talia: 8 și 7!

TRASEELE ALESE

Notele de la TACTIC reies din tezele «trimestrului-campionat». În atac, campionii și-au stricat media (7) pentru că se bazează cam mult pe Novacek. La Dinamo în schimb, nota (8) reflectă dispariția senatorismului de drept. În apărare le-am scăzut amîndorura cîteva puncte pentru numărul mare de... puncte pe care le-au primit chiar de la elevi mai slabi. Premianții ultimilor ani au reechilibrat media printr-al treilea obiect (de asemenea nou în... manuale) — experiența competițională. Considerăm că de mult ar fi trebuit să se țină cont de cunoștințele din acest domeniu. La Steaua se face deseori simțit plusul de meciuri internaționale (sînt singurii elevi care ne-au reprezentat în dificilul concurs al C.C.E.). Însăși comportarea lor în acest campionat ne dă dreptate. Bravo celor ce au înlocuit premianți ca Folbert sau Fodor!

VOINȚA — MĂSURĂ UNIVERSALĂ

În tradiția meciurilor dintre aceste două echipe fruntașe intră și factorul PSIHIC, cu importanță mare. La voință, ambii au căpătat note bune, deși au pierdut în fața unor adversari mult mai slabi (Steaua la Dinamo Oradea, Dinamo la Știința Cluj și Știința Timișoara). Scuza deplasării nu stă în picioare nici un moment. Au dat uneori dovadă de subaprecierea adversarului. Ne îndoim că-și vor permite acest lux în confruntarea directă...

Importanța jocului ne-a făcut să le scădem campionilor nota la emotivitate. Ei, și nu dinamoviștii, sînt cei ce poartă greutatea titlului, cei ce au ceva de apărat; sînt urmăriți, nu urmăritori. Iar răsuflarea fierbinte a celui ce vine mai iute din urmă, hotărît să întrerupă șirul cu iz de abonament al primatului în țară (8 titluri în ultimii 10 ani, dintre care ultimele 7 consecutive), scade din puterea de concentrare. Răspunderea îngreuiază mișcarea mîinii care aruncă la coș!

«CHEIA» MECIULUI

Practic, răspunsul acestui adevărat «cine știe baschet, cîștigă!» îl constituie răspunsul lui Novacek, forma lui de moment în primul rînd. Iar randamentul campionilor depinde mult de felul în care coechipierii îl vor valorifica. Încercarea dinamoviștilor de a-l marca supranumeric duce, fatal, la un oarecare dezechilibru al propriei lor apărări. Vor ști elevii lui Constantin Herold să profite cum trebuie?

Și Steaua are dificultăți majore în apărare (în treacăt fie spus, apărarea nu e punctul lor forte). Albu și Kiss de la semidistanță și chiar distanță, Giurgiu și Cernea sub panou, Spiridon prin pătrunderi — iată «artileria» dinamovistă căreia cei de la Steaua vor trebui să-i facă față. Strecurările lui Niculescu, impetuozitatea lui Barău, tehnica de kinogramă a lui Nedef, dorința de reafirmare (să nu fie cu supărare!) a lui V. Gheorghe contrabalansează oarecum. După noi însă, Steaua nu mai este mașinăria de ceasornic care ridica în picioare o sală întreagă. În ultima rubrică a carnetului de note, FORMA SPORTIVĂ, campionii pierd — decisiv — un punct față de rivalii lor.

O DATORIE IMPORTANTĂ

Esențialul rămîne necesitatea de a se putea vedea un meci bun. Asta mai ales pentru că (din păcate, ca de obicei...) majoritatea jucătorilor din lotul republican sînt furnizați de Steaua și de Dinamo București. Iar în fața acestui lot stă sarcina de a ne reprezenta cu cinste la «europenele» din acest an, de a se clasa — în sfîrșit! — pe un loc fruntaș. Ne este accesibil un asemenea loc, dar totul depinde de elevi.

Iar speranța noastră fermă că așa va fi nu e nejustificată.

G. RUSSU – ȘIRIANU

Dinamo București, de la dreapta spre stînga: antrenorul Niculescu, Cernea, Giurgiu, Novac, Kiss, Vissner, Scorțescu, Dragomirescu, Antonescu, Albu, Viciu, Spiridon, Negoiță.

„Boxează copiii din Cîmpulung..."

CÎMPULUNG MUSCEL. Ziua scurtă de iarnă s-a terminat și întunericul se luptă cu becurile cu neon ale bulevardului. De sus cad fulgi mari de zăpadă. Pe trotuare, urmele trecătorilor sînt tot mai rare. Ne oprim în fața unei clădiri cu toate geamurile luminate: Școala sportivă de elevi. Intrăm. Într-un birou, cei patru antrenori ai școlii. Cunoștințe vechi: Cristian Panaitescu (box), Emil Drăgan, Olimpia Cataramă (atletism) și Constantin Costea (gimnastică). Venirea noastră a întrerupt completarea planurilor pentru a doua zi. În sala de antrenament, cîțiva boxeri care stau prost cu... greutatea lucrează pentru transformarea stratului de grăsime în fibră musculară.

Curiozitatea gazetărească adaugă primitorului birou al antrenorilor farmecul povestirilor la gura sobei. Afară, fulgii de nea aștern pretutindeni covorul alb. În încăpere teracota răspîndește o căldură plăcută. Și fiindcă antrenorul de box Cristian Panaitescu va împlini în curînd 60 de ani, nu lipsește nici... bunicul. Numai că bunicul acesta nu mai poartă mustăți și nu ne va spune o poveste cu zmei și voinici din alte vremi, ci una adevărată, cu voinicii din Cîmpulung. Să-l ascultăm:

— Povestea, dacă vreți să-i spuneți așa, a început prin 1955. Atunci am venit ca antrenor la Cîmpulung. Doream să fac o echipă de box de să se ducă vestea. Nu peste mări și țări, ci aici la noi în regiune. A fost greu la început. La Cîmpulung nu se mai făcuse box nici o dată. Cîmpulungenii nu mai văzuseră la ei acasă

nici o gală. Am incercat cu cîțiva băieți de la Uzina mecanică. I-am ales pe cei mai voinici, fără să țin seama de vîrstă. Dar treaba nu prea mergea. Știți, ca orice lucru care nu-i luat de la capăt. Printre altele, fetele se dovedeau mai tari decît povețele mele despre viața sportivă. Atunci mi-am îndreptat atenția spre ucenicii din uzină și spre elevii de la Școala sportivă. După cîteva luni mi-am dat seama că descoperisem... izvorul fermecat. Aveam acum o echipă de copii, este adevărat, dar cu care mă puteam mîndri. În 1956, trei dintre ei au luat parte la finala campionatului de juniori, și unul, *Dinu Longhin*, a adus la Cîmpulung prima medalie de campion R.P.R. la box. Vestea s-a răspîndit cu repeziciune în tot orașul. Cei 30 de spectatori prezenți la prima reuniune pugilistică organizată aici s-au înmulțit repede cu 10 și apoi iar cu 10. Boxul cîștiga suporteri și la Cîmpulung. Un an mai tîrziu, doi dintre juniorii mei, *Dinu Longhin* și *Ion Pițigoi*, au trecut pe lîngă titlurile de campioni în finala de la București, cucerind doar medaliile de argint. Vă spun drept, n-am fost supărat. Băieții mei au boxat bine, dar adversarii lor au fost mai buni.

1958 a fost un an mai bun. Juniorii din Cîmpulung au adus acasă alte două titluri de campioni: *Gheorghe Ciurea* și *Ion Marcu*. Victoriile lor m-au bucurat poate mai mult decît pe ei, dar nu le-am mărturisit-o. Experiența îmi spunea că nimic nu te amețește mai tare decît succesul. În același an, *Ion Marcu* a fost selecționat în naționala noastră de juniori care a învins reprezentativa juniorilor maghiari, la București. A fost cel dintîi boxer din Cîmpulung solicitat de către antrenorii loturilor noastre republicane.

În 1959 vitrina cu trofee a boxerilor se completează cu încă două medalii de campioni R.P.R. de juniori: medaliile lui *Gheorghe Badiu* și *Ion Marcu*, care reușește să-și apere titlul. Deși trecuseră doar patru ani de cînd au fost aduse la Cîmpulung primele mănuși de box, pugiliștii de aici se făcuseră cunoscuți în toată țara. Era meritul lor, răsplata seriozității cu care se pregăteau. În legătură cu această... popularitate am să vă povestesc o mică întîmplare fără importanță, dar care pe mine m-a bucurat foarte mult.

În iarna lui '59 am venit la București cu echipa, pentru un meci amical. Așteptam tramvaiul care mergea spre sală. În stație, lîngă mine, doi bărbați discutau despre box. Am înțeles repede că unul căuta să-l convingă pe celălalt să meargă la gală. Vă redau ultimul argument: «*Boxează copiii din Cîmpulung. E păcat să nu vii să-i vezi!*» Nu știu de ce, la vîrsta mea m-am emoționat ca un copil. Omul acela, cu vorbele lui, mă răsplătise pentru toată munca depusă, îmi adresase, fără să știe, felicitările pe care și le dorește oricare dintre antrenorii de box...

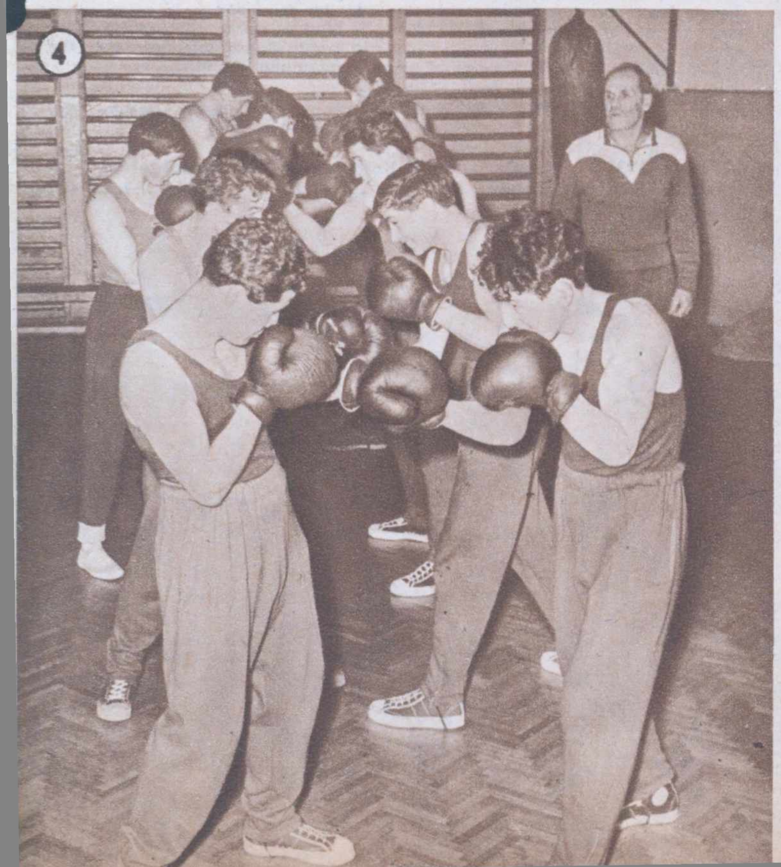
Dar să reluăm firul povestirii, care, de altfel, se apropie de sfîrșit. În anii următori, pe lista campionilor republicani de juniori și-au mai înscris numele *Ion Marin* (1960), *Ion Manole* (1961) și *Aurel Simion* (1964). Băieților mei li s-au creat condiții să-și măsoare forțele și cu boxeri străini. În 1963, în luna septembrie, «Muscelul» a fost în R.D. Germană, unde a susținut două meciuri (o victorie și o înfrîngere).

Din rezultatele bune ale anului trecut nu uităm să-l amintim pe cel din cadrul Spartachiadei republicane. Boxerii din Cîmpulung au reprezentat regiunea și au obținut medaliile de argint în finala de la București.

Cam asta e povestea boxului din Cîmpulung. Să vedem cum va continua în 1965. Acum foștii juniori au mai «îmbătrînit» (media vîrstei în echipa noastră este 22 de ani) și avem cu ce ne lupta și în campionatul seniorilor. Oricum, sperăm că nu vom întrerupe tradiția campionilor de juniori din Cîmpulung. Ar însemna să renunțăm la... izvorul fermecat.

Povestea antrenorului Panaitescu s-a terminat. Un ultim «Bună seara!», cel al semigreului Ion Ivan, *ne-a vestit că și boxerii sfîrșiseră antrenamentul. Am ieșit în stradă. «Persanul» de zăpadă devenise mai gros. În lumina neonului strada și casele păreau din basme. Noi însă ascultasem o poveste adevărată, o poveste cu campioni, pe care am dori să ne-o spună cît mai mulți antrenori...*

PETRE HENȚ

ÎN FOTOGRAFII:

1. O lecție la mănuși a semigreului Ion Ivan. După cum se poate vedea, apărarea nu este neglijată, dovadă că «bunicul» din fotografie mai are încă un croșeu de temut pentru elevii care nu-și învață bine lecția.
2. «Și ziceți că vreți să deveniți boxeri. Dar cu notele cum stați?»
3. Boxerii de la Muscelul Cîmpulung. De la stînga la dreapta: antrenorul Cristian Panaitescu, Gheorghe Manea, Ion Marin, Aurel Simion, Gheorghe Maidan, Gheorghe Badiu, Ion Ivan, Mihai Ștefan, Iancu Anghel, Ion Rădulescu și Aurel Pițigoi.
4. Rîndul din stînga atacă, cel din dreapta se apără. Exercițiul este supravegheat cu severitate de către antrenorul Cristian Panaitescu.
5. Sacul de antrenament suportă tirul mijlociului Gheorghe Maidan.

Foto: **VASILE BAGEAC**

PORTRET

Mihai Ionescu

Duminică 22 septembrie 1963. Pentru Mihai Ionescu — portarul Petrolului — ziua aceasta va rămîne înscrisă cu majuscule în biografia sa sportivă. Fusese adus în lotul Petrolului cu vreo 2 ani mai înainte, dar nu căpătase încă «mandatul» de titular al buturilor ploieștene. Așa că se mulțumea să-l secondeze, etapă de etapă, pe prietenul său Sfetcu.

A venit acea zi de toamnă, care, pe negîndite, avea să schimbe complet rolurile celor doi portari. În meciul cu Progresul, Sfetcu făcuse o partidă slabă și pentru jocul următor antrenorii au hotărît să apere Ionescu. Era o misiune grea, o adevărată piatră de încercare. Petrolul juca la București, cu Rapid, a cărei înaintare «perforase» plasele multor portari. Dar, în duminica aceea, cu Ionescu n-avea să se întîmple așa. La sfîrșitul jocului, tabela de marcaj consemna una dintre cele mai mari surprize ale campionatului. Rapid era învins, la el «acasă», cu 6—0! Ionescu lăsase o excelentă impresie prin cîteva reflexe, care au scos mingi ce păreau imparabile. De atunci Mihai Ionescu a devenit portarul nr. 1 al ploieștenilor.

*

Ionescu s-a născut la Ploiești, la 19 noiembrie 1936. Fără să facă excepție de la regulă, în anii copilăriei a bătut mingea pe locurile virane din marginea Ploieștiului. Dar asta numai pînă la 14 ani, pentru că talentul și calitățile lui fizice — azi e unul dintre cei mai înalți portari ai noștri, 1,82 m — fac să fie promovat în echipa de... seniori a Avîntului, din campionatul orășenesc. De aici începe să parcurgă drumul spre prima noastră categorie, dar nu în mod rectiliniu. Căci de la seniori trece la juniorii Feroemailului (o echipă de regiune), apoi, în 1953, la «puștii» Petrolului, unde joacă pînă în 1954. Ionescu nu face o impresie deosebită asupra antrenorilor și un an mai tîrziu se întoarce la «regiune», în formația Unirea. Vine apoi vremea satisfacerii stagiului militar, cu care prilej joacă la Dinamo Timișoara — tot în campionatul regional. Modest, fără ifose și pretenții, mulțumit doar să apere într-o echipă, el se întoarce la Unirea Ploiești. Aici însă nu mai apucă să apere. Se găsește, în sfîrșit, un om care să-l aprecieze talentul, care să vadă în el un portar... cu viitor. E vorba de regretatul antrenor Ion Truică, care, în noiembrie 1957, îl aduce pe Ionescu la Prahova 1 Mai.

Așadar, la 21 de ani — debut în categoria B. Asta înseamnă că nu-i de loc tîrziu. Pasul spre afirmare il făcuse. Au urmat multe meciuri bune și promovarea în lotul Petrolului, în 1960, toamna. Titularul de la categoria B a devenit astfel o rezervă de A, care mai apăra din cînd în cînd. Dar Mihai nu s-a supărat niciodată. A continuat să se pregătească, să muncească mai mult ca oricînd. Și nu în zadar. Așa au fost posibile acumulările de noi cunoștințe și experiență, atît de necesare unui portar care tinde spre ocuparea unui loc într-o echipă de primă categorie.

De la un joc la altul, forma sportivă înregistrează creșteri substanțiale, care îi aduc aprecierile specialiștilor și ale zecilor de mii de spectatori. Cea mai bună dovadă a progresului realizat a constituit-o jocul excelent de la București, cu Steaua. Se pare, de-altfel, că pe gazonul de la «23 August», Mihai se simte ca la el acasă. Ne-a arătat atunci că numărul mic de goluri primite nu se datorează numai liniei de fund condusă de Pahonțu și Hălmăgeanu, ci și portarului, apreciat drept cel mai bun pe care l-a avut Petrolul de cînd și-a stabilit... cartierul general la Ploiești.

Ce va urma? Mihai Ionescu își dorește ca la singurul joc în echipa națională B (1—1 cu Iugoslavia B, la Belgrad) să adauge noi selecționări și, dacă se poate, în prima reprezentativă. Nimic imposibil. Dar totul depinde de el. Modestia, sîrguința și, mai ales, viața exemplară pe care o duce sînt atu-uri care îl vor ajuta în realizarea acestui țel. Cu retușarea unor lipsuri pe care le mai manifestă uneori și de care e pe deplin conștient (ezitări, «încremeniri» pe linia porții și participarea insuficientă la joc în preajma limitelor careului de 16 m etc.) Ionescu poate să devină acum, la maturitate, portarul pe care îl așteptăm după Voinescu și Toma.

CONSTANTIN ALEXE

FOTBALUL DE IERI ŞI DE AZI

...sau de la „vedeta-factotum", la jocul colectiv

Ați auzit și dv. poate, uneori, în tribunele impunătorului «23 August», cum un spectator, nici prea tînăr, nici prea bătrîn, la o fază mai anostă, suspină ca într-o parafrază Villon: *«Unde-i fotbalul de altădată?!?!»* E mai mult ca sigur însă că vecinul din tribună n-a apucat să vadă nici unul din meciurile de pe «Romcomit», de pe «Venus», de la «Obor» sau de la Dudești și cu atît mai puțin de la «Bolta Rece»... Dar vorbește și el din auzite. Repetă cîteva nume îmbibate de nostalgia trecutului și le însoțește cu un oftat semnificativ: *Ehei! Unde-i Dobay, unde-i Bindaț?* (aceasta, la demarajul nereușit al unei aripi). *Unde-i Zombory, unde-i David?* (la plonjoanele timide ale portarilor de azi). *Unde-s Kotormany și Vogl?* (la intervențiile stîngace ale mijlocașilor)... și evocările se înșiră cu caruselul cel mai amețitor: Mitty Niculescu, N. Secăreanu, Ciolac, Covaci, Deheleanu, Baratky, Albu, Sfera, Vîlcovii, Bodola, Steinbach, Robe, Humis, Bogdan, Sepci, Bürger, Schwartz, Sony Niculescu, Dincă Schileru, Vintilă, Juhasz, Petschowski, Andrei Rădulescu, — mergînd pînă la ultimele vedete ale balonului rotund: Apolzan, Voinescu, Onisie, Bone, Alexandrescu, Tătaru...

Unde are spectatorul în cauză dreptate?... Are, desigur, cînd îi ia pe toți cei amintiți drept exemple de *individualități deosebite*, care luptau pe teren nu numai cu o neegalată măiestrie, dar și cu o îndîrjire ce se invecina cu sacrificiul de sine...

Și unde nu are?

Nu are cînd crede că fotbalul de ieri ar putea să reziste o singură clipă măcar, *ca joc de ansamblu*, în fața fotbalului de astăzi.

Ar putea dăinui, cumva, bănuiala că subsemnatul n-ar trăi decît din amintiri... Că s-ar extazia exclusiv în fața pozelor decolorate de vreme ale echipelor: Olimpia, Chinezul, Tricolor, Venus, Unirea, Juventus, C.A.O., Universitatea-Cluj, Ripensia, I.T.A., Sportul Studențesc etc. etc...

Totuși, nu e tocmai așa... Din experiența unui neîntrerupt șir de 50 de ani închinați activității sportive, fără pretenția de a da verdicte («magister dixit») am avantajul numai de a utiliza, ceva mai ușor decît alții, termenii comparativi dintre ceea ce a fost ieri și ceea ce este astăzi...

Ieri: graficul prestigios al unor echipe în care înaintașul centru sau o aripă, luînd mingea, aleargă de unul singur — rareori «în doi» — pînă la poarta adversă, pentru a rupe plasa și, citeodată, a da chiar barele peste cap... Era epoca de glorie a fotbalului individualist, cînd, prin cîțiva jucători divinizați de public, se obțineau victorii răsunătoare împotriva unor echipe celebre în Europa: «Wacker»-Viena, «Ferencvaros», «Triestina», «Beogradski», «Leicester» și «Liverpool»... Sau, cînd la Balcaniadă, reprezentativa Romîniei «dădea» un total de 13 goluri echipelor Iugoslaviei (5—0), Bulgariei (7—0) și Greciei (1—0), păstrîndu-și neatinsă integritatea propriei porți...

Azi: tabloul va fi fiind poate (mai ales după Tokio, Milan, Coventry, Zagreb și Plovdiv) mai puțin colorat în albul imaculat al «zăpezilor de altădată»... Dar nu e mai puțin adevărat că diferența de *climat* și de *calitate* este considerabilă...

Dacă înainte se putea juca *lent și bine*, astăzi trebuie să se joace *repede și bine*.

Lozinca în trecut era: *oprește, privește și apoi lovește*, ceea ce însemna o pierdere apreciabilă de timp.

Fotbalul zilelor noastre nu mai îngăduie asemenea procedee, căci el cere, în primul rînd, *tehnică în viteză*, concretizată prin formula: *«înainte chiar de a primi mingea, să știi cui s-o dai»*.

Dacă pînă în 1950 o echipă se putea sprijini numai pe 2—3 «ași», astăzi ea nu poate evolua cu succes decît dacă are 11 jucători de *valoare ridicată și egală*.

În urmă cu 15 ani, o echipă putea învinge numai prin «isprava» izolată a unei mari vedete, care dribla doi fundași spre a catapulta apoi mingea în poartă. Acum e nevoie de efortul *conjugat al tuturor jucătorilor*, care să acționeze ca un singur *bloc funcțional*, spre a străpunge digul celor 7—8 apărători care s-au înfipt în fața porții...

Era deajuns, odinioară, să ai numai două «aripi» cu viteză derutantă. Astăzi, începînd cu portarul și terminînd cu cei doi centri înaintași, toți *trebuie să joace într-un ritm îndrăcit.*

Unde se știa, acum cîtva timp, de dictonul: *«toată echipa la atac, toată în apărare»?...*

Unde se auzea de imperativul *demarcărilor colective*, de *anticipația fazelor*, de *jocul la intercepție?* Aveai numai un Kotormany care culegea mingile din aer, din față și din spate, la cap și la firul ierbii? Era destul!

Azi se impune să ai 11 asemenea jucători, care să fie, pe lîngă mijlocași și înaintași (centru și aripă) și fundași (central sau lateral) și chiar portar la nevoie, așa cum a arătat Pele mai acum un an... Deci, în locul unei singure «vedete-factotum» ca în trecut, fotbalul de astăzi cere ca întreaga echipă să evolueze în armonia unui sistem solar, cu planete-jucători care își cunosc precis orbitele și, chiar cînd își le interferează, o fac după anumite legi «astrale», care îmbină previzibilul cu imprevizibilul, căile bine conturate cu exploziile de ultim moment...

«Tare bine — va spune spectatorul romantic, întors cu fața spre trecut — *dar Ripensia, reînviată astăzi, n-ar «bate» la scor pe oricare dintre campioanele noastre din A»?*

«Nu — îi vom răspunde. *Ripensia de ieri n-ar putea obține victoria, în ciuda marilor sale valori individuale, deoarece ar întîlni stavila de nepătruns a jocului colectiv».*

Concluzia: Fotbalul din trecut a avut mari vedete, dar evoluția firească a jocului face imprudentă orice comparație. Totul e să nu rămînem într-un «imobilism» contemplativ, ci să vedem viitorul.

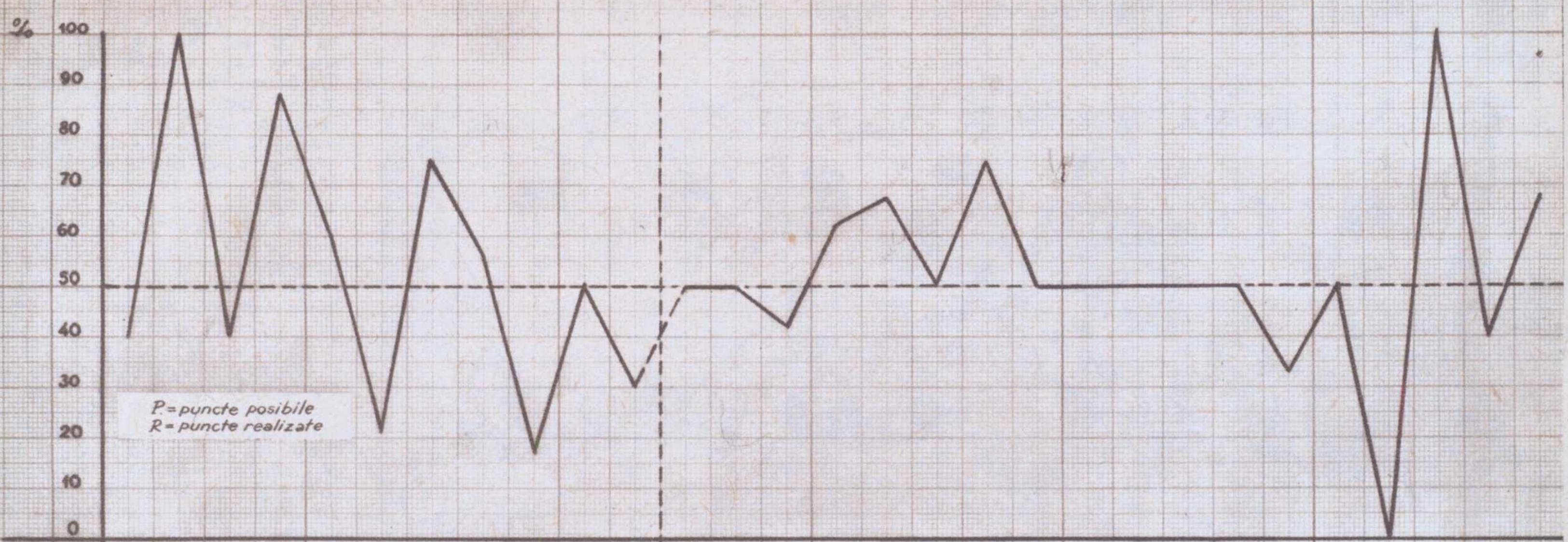
Pentru acest viitor, să pregătim, cu seriozitate și metodă, cadre noi de jucători, care să îmbine elanul nezăgăzuit cu un înalt nivel tehnico-tactic și să-și afirme o mare hotărîre de luptă, toate puse exclusiv în serviciul *jocului de echipă*.

Numai așa vom reuși să cucerim o treaptă onorabilă pe scara valorică a fotbalului mondial...

VIRGIL ECONOMU

Echipa Romîniei care a cucerit Balcaniada 1933 cu 13—0. 5—0 cu Iugoslavia, 7—0 cu Bulgaria, 1—0 cu Grecia. În picioare, de la stînga la dreapta: Bindea, Dobay, Robe, Vogl, Lacatoș, Ciolac. Jos: Albu, Steinbach, Bodola, P. Vîlcov, Czinczer, Sepci.

ANII	1930	1931	1932	1933	1934	1935	1936	1937	1938	1939	1940
PUNCTE P	10	10	10	8	10	14	8	16	12	10	10
PUNCTE R	4	10	4	7	6	3	6	9	2	5	3
PROCENT	40	100	40	88	60	21	75	56	17	50	30

ANII	1946	1947	1948	1949	1950	1951	1952	1953	1954	1955	1956	1957	1958	1959	1960	1961	1962	1963
PUNCTE P	6	14	12	8	6	2	8	8	4	12	8	12	6	10	6	4	10	12
PUNCTE R	3	7	5	5	4	1	6	4	2	6	4	6	2	5	0	4	4	8
PROCENT	50	50	42	62	67	50	75	50	50	50	50	50	33	50	0	100	40	67

FOTBALUL şi matematica

de ing. GHEORGHE GLISICI

Am urmărit cu mult interes discuţiile purtate în ultimul timp în jurul fotbalului nostru. S-au emis păreri nenumărate, care probează interesul imens al opiniei noastre sportive faţă de sportul nr. 1 — fotbalul.

Ca spectator al acestor discuţii, mi-am pus şi eu multe probleme, dar n-aş vrea să îngroş «portofoliul» rubricilor de sport ale publicaţiilor de specialitate, emiţînd încă o părere mai mult sau mai puţin subiectivă.

De aceea, îmi permit să dau glas cifrelor, urmărind evoluţia echipei noastre naţionale de-alungul a 34 de ani (1930—1963). Pe marginea acestor cifre mi-am permis, de asemenea, cîteva consideraţiuni care nu vor fi coregrafice (ca acelea publicate de un cunoscut specialist) ci simple suplimente la... grafice.

Menţionez că anul 1964 nu a fost luat în consideraţie tocmai pentru a nu impieta asupra criteriului obiectivităţii (se ştie că unii dintre adversarii echipei noastre naţionale au fost cu mult sub nivelul internaţional mediu, iar concluziile ar fi derutante).

Fără a avea pretenţia că graficul de faţă este complet, considerăm că el ne permite o trecere în revistă a activităţii echipei noastre naţionale, prilejuind totodată cîteva constatări edificatoare.

Iată cum arată un rezumat al acestei activităţi (vezi tabelele).

* * *

În grafic am luat pe abscisă anii, iar pe ordonată — procentajele obţinute (punctele realizate pe ani).

Examinînd graficul, facem următoarele constatări:

— Media generală a punctelor realizate din totalul celor posibile în perioada 1930—1963 se ridică la 50,7%, ea fiind relativ mică.

— Cea mai bună medie — 64,6% (31 puncte realizate din 48 posibile) a fost obţinută în perioada 1930—1934. În aceşti 5 ani, echipa noastră a avut ca adversari: Uruguay, Peru, Ungaria, Grecia, Bulgaria, Iugoslavia, Polonia, Cehoslovacia, Franţa, Elveţia. Iată cîteva din rezultatele de atunci: 8—1 cu Grecia, 6—3 cu Franţa, 7—0 cu Bulgaria, 5—0 cu Iugoslavia, 2—2 cu Elveţia, 2—2 cu Cehoslovacia.

— Echipa noastră naţională a obţinut cele mai bune rezultate de după 1946, în perioada 1948—1952, cînd media rezultatelor a atins 58,3%.(Din 36 puncte posibile, 21 realizate). Dar, adversarii noştri în aceşti 5 ani nu au mai fost de valoarea şi diversitatea din perioada 1930—34. În perioada 1948—1952 ne-am întîlnit în special cu echipe naţionale care la acea dată nu prea străluceau (Polonia, Cehoslovacia, Bulgaria, Albania) o excepţie fiind echipa Ungariei, care în două rînduri a fost la un pas de înfrîngere. Prima oară, în 1948, ea a fost salvată de fenomenalul Grosics, iar în 1952, la turneul olimpic din Finlanda, echipa noastră a pierdut la limită (1 : 2), după un meci memorabil.

— Aşa cum arată graficul, perioada 1953—1957 este cea mai constantă, media rezultatelor fiind de 50% (22 puncte din 44 posibile). În această perioadă, adversarii noştri încep să fie din nou diferiţi ca valoare, stil sau pretenţii. Jucăm cu Cehoslovacia, Bulgaria, Ungaria, R.D.G., Polonia, Suedia, Belgia, Norvegia, Iugoslavia, Grecia, U.R.S.S. Cele mai bune rezultate: 1—0 cu Belgia, 1—0 cu Iugoslavia, 1—1 cu U.R.S.S., 2—0 cu Norvegia, 3—0 cu Grecia.

— Anii 1958—1960 reprezintă o etapă de insuccese în activitatea naţionalei noastre. Media rezultatelor scade, atingînd abia 31,8%. (7 puncte din 22 posibile). Nu participăm la turneul final al campionatului mondial din Suedia, fiind eliminaţi cu un an în urmă de Iugoslavia, după un 1—1 la Bucureşti.

— Întreaga perioadă 1958—1962 este, de asemenea, sub media generală. Se obţin 42%. (15 puncte din 36 posibile). În schimb oscilaţiile sînt foarte mari. De la 50% în 1957 la 0% în 1960, apoi 100% în 1961 (1—0 şi 4—0 cu Turcia) şi 40% în 1962. De asemenea, media meciurilor susţinute este foarte mică. Doar 3,6 meciuri pe an.

— Echipa noastră a obţinut cele mai slabe rezultate pe ani în 1938 — 17%. (2 puncte din 12 posibile, şi acelea din 2 meciuri nule) şi în anul 1960 — 0%, cînd din 6 puncte posibile nu a obţinut nici un punct (Bulgaria 0—2, Cehoslovacia 0—2 şi 0—3).

— Echipa noastră a înregistrat cele mai bune rezultate în anul 1931. Din 10 puncte posibile, ea a obţinut un procentaj de sută la sută, cu adversari diferiţi.

— Se observă din grafic că numărul meciurilor internaţionale susţinute de echipa noastră oscilează de la an la an. În general, întîlnirile organizate sînt foarte puţine faţă de alte ţări cu tradiţie şi fotbal de calitate. Ele oscilează de la un meci în 1951 la 7 meciuri în 1947 sau 6 meciuri în anii 1955—57 şi 1963. Media întîlnirilor este de 5,4 meciuri înainte de 1940 şi 4 meciuri în perioada postbelică.

Concluzii generale:

— Graficul ne arată o mare inconstanţă în evoluţia echipei naţionale. Rezultatele oscilează foarte mult de la un an la altul. Perioadele în care echipa naţională a «mers» constant, bine sau rău, sînt foarte puţine. Aceasta s-a întîmplat doar în anii 1953—1957.

— Meciurile susţinute de echipa noastră naţională au fost foarte puţine, sub nivelul altor ţări europene.

— Echipa noastră naţională a obţinut rezultate bune în anii sau perioadele în care în evidenţa selecţionerilor intrau jucători puţini, cînd echipa propriu-zisă — cei 11 jucători — nu se schimba de la un meci la altul (sînt cunoscute vestitele cupluri Bindea-Covaci, Bürger-Albu etc. etc.).

Desigur că graficul permite încă multe alte discuţii. Le lăsăm pe seama cititorilor şi... specialiştilor.

ANI	1930	1931	1932	1933	1934	1935	1936	1937	1938	1939	1940
TOTAL	5	5	5	4	5	7	4	8	6	5	5
CÎŞTIGATE	2	5	2	3	2	1	3	3	0	2	1
EGALE	0	0	0	1	2	1	0	3	2	1	1
PIERDUTE	3	0	3	0	1	5	1	2	4	2	3
PUNCTE R/P	4/10	10/10	4/10	7/8	6/10	3/14	6/8	9/16	2/12	5/10	3/10
PUNCTE %	40	100	40	88	60	21	75	56	17	50	30

ANI	1946	1947	1948	1949	1950	1951	1952	1953	1954	1955	1956	1957	1958	1959	1960	1961	1962	1963
TOTAL	3	7	6	4	3	1	4	4	2	6	4	6	3	5	3	2	5	6
CÎŞTIGATE	1	3	2	2	1	0	3	2	1	2	2	2	1	2	0	2	2	3
EGALE	1	1	1	1	2	1	0	0	0	2	0	2	0	1	0	0	0	2
PIERDUTE	1	3	3	1	0	0	1	2	1	2	2	2	2	2	3	0	3	1
PUNCTE R/P	3/6	7/14	5/12	5/8	4/6	1/2	6/8	4/8	2/4	6/12	4/8	6/12	2/6	5/10	0/6	4/4	4/10	8/12
PUNCTE %	50	50	42	62	67	50	75	50	50	50	50	50	33	50	0	100	40	67

R = realizate P = posibile Total meciuri — 133 Cîştigate — 55 — 41 % [illegible]

Speranţe pentru Londra-1966

CORESPONDENŢĂ SPECIALĂ DIN BERLIN PENTRU REVISTA „SPORT"

La puţin timp după reîntoarcerea fotbaliştilor de la Tokio, valizele lor erau pregătite pentru un nou drum: cel mai lung şi cel mai bogat în învăţăminte. Este vorba de turneul din America de Sud pe care echipa R.D. Germane l-a întreprins recent la Montevideo şi Rio de Janeiro. Turneul acesta s-a bucurat de un succes remarcabil, deoarece fotbaliştii reprezentativei R.D. Germane au obţinut o victorie surprinzătoare în faţa selecţionatei Uruguayului (2—0), au terminat la egalitate cu selecţionata oraşului Montevideo (1—1) şi cu renumita formaţie spaniolă Atletico Madrid (1—1), pierzînd la limită (2—3) partida cu celebra echipă braziliană Vasco da Gama. Acesta este bilanţul cifric, dar dacă reproducem cîteva ecouri ale presei străine (*El Globo* din Rio de Janeiro: *«Echipa R.D.G. a fost una din cele mai bune formaţii pe care le-am văzut pe Maracana»*; *Aftonbladet* — Stockohlm: *«Anul fotbalistic 1965 a început cu mari surprize: rezultatele echipei R.D.G. în America de Sud»*) constatăm că recentul turneu al echipei R.D.G. poate fi începutul unei afirmări pe plan internaţional. Care a fost scopul acestui turneu? Echipa noastră s-a deplasat în America de Sud pentru a fi rodată în compania unor fotbalişti de valoare mondială, pentru a fi cît mai bine pregătită în vederea jocurilor din preliminariile campionatului mondial, unde va întîlni reprezentativele Ungariei şi Austriei. Fiecare partidă de la Montevideo sau Rio a constituit un examen pentru tinerii noştri fotbalişti. În primul joc, susţinut la Rio, fotbaliştii noştri au avut un adversar incomod: o căldură de 40 grade! Acesta a fost de altfel motivul pentru care formaţia a capotat în ultimele minute de joc cînd a primit două goluri, pierzînd partida cu Vasco da Gama (2—3). Un element important în efectuarea acestui turneu l-a constituit schimbarea de la meci la meci a jucătorilor. Nu se poate spune deci că a fost folosită o singură echipă *stas*. De altfel, antrenorul Karoly Soos a urmărit să încerce toţi jucătorii, să omogenizeze unele compartimente în funcţie de tactica de joc, alcătuită înaintea fiecărei partide.

Iată lotul care se află în prezent în pregătire: *portari* Heinsch, Weigang; *fundaşi* Frässdorf, Walter, Geisler, Krampe, Heine, Mühlbächer, Urbanczyk (după operaţia de menisc el şi-a reluat recent antrenamentele); *mijlocaşi* Pankau, Körner, Liebrecht, Kaiser; *înaintaşi* Vogel, R. Ducke, Frenzel, P. Ducke, Nöldner, Erler şi Hoge (acesta din urmă este singurul jucător din divizia B şi activează în echipa TSC Berlin). Interesante sînt cîteva caracterizări ale jucătorilor: la J.O. de la Tokio, Frässdorf a fost unul din înaintaşii de bază ai echipei. Acum, în turneul din America de Sud, în lipsa lui Urbanczyk, antrenorul Soos s-a gîndit să-l întrebuinţeze pe Frässdorf ca fundaş ofensiv. Inspiraţia s-a dovedit excelentă. Fostul înaintaş a devenit un apărător ideal, fiind unul dintre jucătorii cei mai apreciaţi de către presa şi specialiştii din America de Sud. Portarul Heinsch s-a accidentat în primele minute în partida cu Uruguay. Înlocuirea lui cu tînărul Weigang a produs unele emoţii în rîndul coechipierilor. Nu pentru mult timp, însă, deoarece Weigang s-a impus de la început în mod deosebit, fiind răsplătit cu ropote de aplauze de inimoşii spectatori din capitala Uruguayului. În linia de atac au existat cîteva probleme. Cea mai grea — utilizarea a doi centri înaintaşi: P. Ducke şi Frenzel. Şi de data aceasta inspiraţia antrenorului a fost fericită. Introducerea în linia de atac a celor doi centri a schimbat dintr-o dată tactica de joc a echipei.

Actuala echipă reprezentativă a R.D. Germane nu se bazează pe nume noi, fără să se înţeleagă prin aceasta că jucătorii nu sînt tineri. De 4 ani se menţine (cu foarte mici modificări) un schelet de bază, cu care antrenorul Karoly Soos lucrează sistematic, cu o energie demnă de admirat. El este, în adevăratul înţeles al cuvîntului, un foarte bun specialist, un om autoritar, un excelent pedagog, fapt care i-a adus o reputaţie deosebită atît în rîndul antrenorilor, cît şi, în special, în mijlocul jucătorilor. Tactica de joc pe care o prescrie Karoly Soos s-ar putea rezuma la următoarea formulă: *ultimul apărător poate deveni primul atacant, iar jucătorul cu nr. 11 — primul... apărător*. Cu alte cuvinte, toţi atacă, toţi se apără. Fără îndoială că un asemenea sistem cere o mare forţă de joc, o pregătire fizică deosebită. Şi putem spune că în această privinţă jucătorii noştri merg pe un drum bun. Fiecare are o fişă individuală în care antrenorul îi prescrie exerciţiile pe care trebuie să le facă pe o anumită perioadă de timp. Cu excepţia zilei de luni (zi dedicată controlului medical şi băilor de aburi) antrenamentele au loc, la cluburi, în fiecare zi. Se pune un accent deosebit pe *calitatea* antrenamentului, pe intensitatea şi conştiinciozitatea cu care se antrenează fiecare în parte. Pare curios, dar cert este faptul că jucătorii nu se antrenează *în mod special* pentru condiţia fizică sau *în mod special* pentru desăvîrşirea tehnicii etc. Fiecare mişcare a jucătorilor pe teren se face cu *mingea*. Astfel, jucătorii fac tururi de pistă conducînd mingea (pregătire fizică), aleargă printre jaloane cu mingea etc. Karoly Soos dă jucătorilor următoarea indicaţie: *nici un pas pe teren fără minge*.

În prezent se poate spune că reprezentativa R.D. Germane este destul de bine rodată pentru preliminariile campionatului mondial. Este suficient să amintesc că în ultimele 18 luni ea a susţinut peste 50 de întîlniri (oficiale sau amicale) în compania diferitelor formaţii. Acest fapt ne face să privim cu încredere comportarea echipei R.D.G. în actualul sezon internaţional şi să sperăm în obţinerea unui loc din cele 16 în turneul final al Campionatului mondial din 1966.

HORST FRIEDEMANN
redactor la «Deutsches Sportecho»

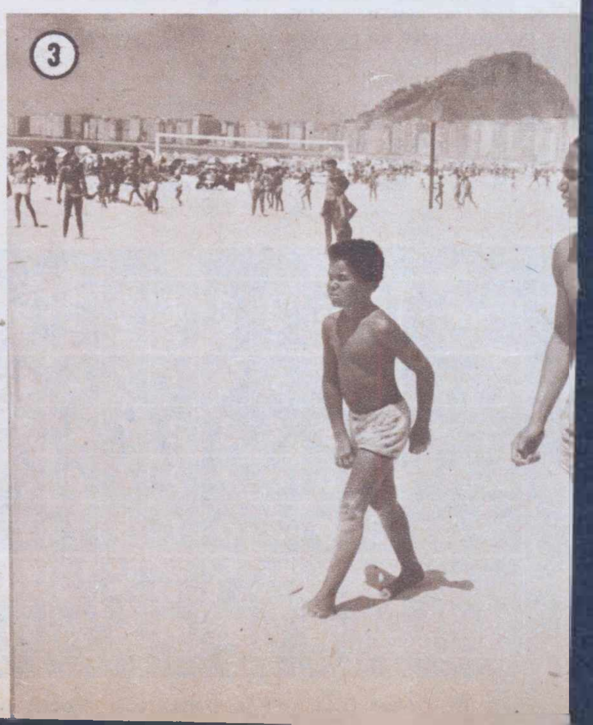
ÎN FOTOGRAFII:

1) Echipa R.D. Germane, care a întreprins turneul în America de Sud. În picioare (de la stînga la dreapta): Krampe, Nöldner, Pankau, Walter, Körner, Bauchspiess, Erler, Vogel, Kleiminger, R. Ducke. În rîndul de jos: P. Ducke, Frassdorf, Weigang, Heinsch, Geisler, Frenzel, Liebrecht.

2) Fază din meciul Vasco da Gama — R.D. Germană (3—2) de pe «celebrul» Maracana. Un atac la poarta echipei germane: Walter (nr. 3) l-a scăpat pe brazilianul Mario, dar acesta va rata.

3) În vizită pe renumita plajă de la Copacabana, unde mii şi mii de copii brazilieni bat mingea de dimineaţa pînă seara...

POVESTEA LUI ALFREDO DI STEFANO

IX

de FRANÇOIS THÉBAUD (după „MIROIR DU FOOTBALL“)

Di Stefano și Cupa Campio
Europeni o «căsnicie feri

Capitolele de pînă acum ale vieții lui Alfredo Di Stefano au cuprins copilăria cunoscutului fotbalist, ucenicia la Buenos Aires, precum și întreaga evoluție ulterioară: prima licență de amator la River Plate, perioada de un an la Huracan, unde s-a impus ca titular, pentru a reveni la River Plate, de astă dată în prima echipă. După ce cucerește titlul de campion al Argentinei și este selecționat în echipa națională care participă la campionatul Americii de Sud în Ecuador, Di Stefano participă activ la greva fotbaliștilor Argentinei, pleacă în Columbia, joacă în cadrul marii echipe «Millonarios» și ajunge în cele din urmă la Real Madrid. Povestea noastră s-a întrerupt în sezonul 1956—1957, cînd Real Madrid a cucerit campionatul Spaniei, a doua ediție a Cupei campionilor europeni (în finală Real-Fiorentina 2—0) **și Cupa Latină.**

Acest senzațional triptic n-a putut fi realizat bineînțeles fără mari emoții. În Cupa campionilor europeni, cîștigată după finala cu Fiorentina, conducătorii clubului madrilen au tremurat din plin la Viena mai ales, în meciul retur, contra Rapidului, cînd austriecii, refăcînd handicapul pe care îl aveau în jocul de la Madrid (2—4), conduceau la un moment dat cu 3—0. Realul era practic eliminat, cînd, în urma unei acțiuni formidabile, Di Stefano a marcat un gol care a salvat echipa, dînd loc unui al treilea meci la... Madrid, cu cîștig de cauză pentru formația lui Alfredo.

În semifinală, contra lui Manchester United (echipa dinaintea catastrofei aeriene de la München, crescută de Matt Busby, mîndria și speranța fotbalului britanic), Real Madrid s-a comportat ca un team sigur de sine. În meciul de la Madrid, victoria lui Real a fost netă (3—1), fiind obținută la capătul unei partide în care superioritatea tehnică a spaniolilor s-a impus, cu toată combativitatea lui Edwards, Taylor și Colman. În meciul retur, la Old Trafford, golul decisiv a fost semnat de francezul Kopa, dar el a fost opera unei admirabile colaborări cu Di Stefano și Rial.

Acest fapt demonstrează că în momentele hotărîtoare Di Stefano și Kopa pot să se înțeleagă foarte bine pentru binele întregii echipe. De altfel și alte exemple vor proba acest lucru în cursul sezonului. Se pare însă că atunci cînd viața clubului madrilen nu este pusă în discuție, lucrurile nu stau tocmai așa. Astfel, cînd Real vine să joace la Paris finala turneului contra brazilienilor de la Vasco da Gama, spectatorii văd foarte bine că Di Stefano și coechipierii săi îi servesc foarte puține mingi francezului. Această ciudată concepție asupra jocului colectiv face ca Real Madrid să fie dominată copios, fiind nevoită să părăsească terenul învinsă.

O PROBLEMĂ DELICATĂ

Există deci o problemă Di Stefano — Kopa, pe care articolele din ziare nu izbutesc să o soluționeze. Ba dimpotrivă. Totuși, adevărul este foarte simplu. Kopa n-a intenționat niciodată să ia locul lui Di Stefano pe postul de centru înaintaș. Kopa este un jucător mult prea inteligent și cunoaște mult prea bine fotbalul pentru a se gîndi o clipă că, nou venit fiind la Madrid, va lua locul unui fotbalist de mare clasă, căruia clubul său îi datorează renumele.

Dar Kopa iubește fotbalul, are multă conștiință profesională și se gîndește pe bună dreptate că, în cadrul postului de extrem dreapta, care i-a fost impus, randamentul său nu poate fi pe măsura posibilităților sale sportive și al creditului de care se bucură.

Are Di Stefano vreun cuvînt de spus în cadrul echipei, ținînd seama de statele lui de serviciu, de experiența sa și de personalitatea destul de slabă a antrenorului său Villalonga? Se gîndește el sincer atunci cînd afirmă că pe extrema dreaptă Kopa e foarte util? Dorește el să rezerve postul de inter compatriotului său Rial sau lui Mateos, care, în ciuda lipsei sale de maturitate, este un jucător vechi al clubului? Se teme el de concurența lui Kopa, care, incorporat în tripleta centrală, ar putea juca un rol analog cu al său?

Unele indicii ne îndeamnă, în orice caz, să ne punem asemenea întrebări. Fotbalul nu trăiește în sfere ideale și suportă influența unei societăți în care lupta pentru viață se exprimă prin imperative contrare spiritului profund al jocului colectiv.

DE LA VILLALONGA LA CARNIGLIA

Se poate reproșa conducătorilor Realului de a nu fi depus eforturi suficiente pentru a armoniza acțiunile a doi jucători de valoare ca Di Stefano și Kopa. Rezultatele obținute însă de Real Madrid sînt atît de bune încît conducătorii nu sînt în situația de a fi acuzați.

Poate că lucrurile vor sta altfel în ziua în care echipa va pierde. Deocamdată însă ea obține succese fără precedent, motiv pentru care e cazul să cităm cele 11 individualități, pentru posteritate. Iată-le: Alonso—Torres, Lesmes-Munoz, Marquitos, Zarraga-Kopa, Mateos, Di Stefano, Rial, Gento.

Sezonul 1957—58 va fi la fel de remarcabil, cu toate că înlocuirea antrenorului Villalonga cu Carniglia nu va însemna o soluție în ceea ce privește rezolvarea problemei psihologice Di Stefano–Kopa. Carniglia este argentinian și, departe de a atenua poziția predecesorului său, o accentuează. Mai mult ca oricînd indicațiile date lui Kopa îi impun acestuia să rămînă de-a lungul tușei și să nu se aventureze în centrul terenului. Aceste indicații sînt la originea unor serioase fricțiuni, care se vor încheia nu spre gloria lui Carniglia.

Cu stoperul internațional uruguaian Santamaria, cu portarul internațional argentinian Dominguez, cu tinerii interi spanioli Santisteban și Ruiz, Real Madrid își întărește și mai mult efectivul. Această măsură judicioasă îi permite să cîștige din nou campionatul Spaniei, cu 3 puncte avans față de Atletico Madrid, și să cucerească a treia oară Cupa Campionilor Europeni, la Bruxelles, contra lui Milan.

Real Madrid a abordat cu foarte multă încredere această a treia ediție a cupei. Întîmplarea a făcut ca în primul tur să aibă drept adversar echipa spaniolă Sevilla. Și cum Sevilla «se purtase urît» în jocul cu Real, în campionat, madrilenii au hotărît să regleze conturile în Cupa campionilor. Rezultatul? Opt goluri în plasa echipei andaluze. «Frate, frate, dar brînza-i pe bani!»

Finala de pe stadionul Heysel din Bruxelles a fost de un dramatism rareori văzut. Chiar de la început, publicul belgian și-a dat seama că echipa milaneză posedă un fond tehnic remarcabil. Nervozitatea spaniolilor a început să crească în momentul în care Joseito, care juca într-un post neașteptat — acela de inter — a ratat o foarte mare ocazie de gol creată de Kopa la capătul unei curse debordante, urmată de o excelentă pasă înapoi. Italienii puseseră la punct, în vederea acestui joc, o tactică destinată să-l neutralizeze pe Di Stefano. Ei au renunțat la marcajul individual, dar au organizat o inteligentă apărare în zonă, în timp ce la mijlocul terenului, experimentatul Liedholm și-a asumat sarcina de a conduce cu extraordinarul său sînge rece jocul liniei de atac, fără să se sustragă obligației de a veni și înapoi pentru a paraliza acțiunile lui Di Stefano.

Multă vreme Real Madrid n-a izbutit să-și impună jocul. Dimpotrivă milanezii au fost aceia care au luat, o dată cu scurgerea timpului, conducerea ostilităților. În min. 30, Schiaffino, unul dintre cei mai buni înaintași de la Berna (1954) a încheiat printr-un magistral șut din vole o frumoasă combinație Liedholm – Cucchiaroni. Golul înscris de milanezi a fost urmarea unei perioade de dominare, astfel că nici unul din spectatorii prezenți nu l-a considerat o surpriză. De altfel a lipsit foarte puțin pentru ca argentinianul Cucchiaroni să adauge la activul milanezilor un al doilea gol, dar șutul său expediat la capătul unei curse în mare viteză, după o pătrundere spectaculoasă, a trecut foarte puțin pe lîngă bară.

CU OCHII ÎNCHIȘI

În aceste momente grele pentru echipa madrilenă, Di Stefano, pînă atunci anonim, dar mereu voluntar, în ciuda presiunii psihologice exercitate de întreaga echipă milaneză asupra lui, izbutește să ia o acțiune pe cont propriu, să valorifice o greșeală a apărării italiene și să aducă egalarea. Dar acest gol n-a fost suficient, deoarece Grillo a încheiat o nouă ofensivă milaneză, înscriind al doilea gol. Mai rămîneau 6 minute de joc. Totul părea pierdut. Belgienii se pregăteau să aplaude victoria echipei lui Liedholm. Dar madrilenii nu se puteau împăca cu înfrîngerea. Imediat după repunerea mingii la centru, o rapidă acțiune Kopa–Joseito i-a permis lui Rial să plaseze un șut care l-a prins pe picior greșit pe portarul milanez Soldan.

O dată prelungirile dictate, jocul a cîștigat în dramatism. În min. 108, extremul stînga Gento a închis ochii, a tras cu sete într-un pachet de jucători masați în careul milanez și a văzut cu stupefacție mingea în fileul advers.

Astfel s-a încheiat finala Cupei Campionilor Europeni de la Bruxelles. A fost o victorie norocoasă, poate, dar nimeni nu putea să uite că era a treia victorie consecutivă. Suporterii spaniolilor, veniți din toate colțurile continentului, nu-și aminteau decît această prestigioasă secvență. Di Stefano și coechipierii săi își sărbătoreau triumful. În drum spre vestiar însă a fost nevoie de intervenția poliției pentru ca jucătorii spanioli să nu fie sufocați de îmbrățișările publicului care invadase terenul.

(Sfîrșitul în numărul viitor)

A doua finală a Cupei campionilor europeni: REAL MADRID — FIORENTINA 2—0. În prim plan, în alb, Di Stefano și Kopa (la balon).

LA PETROLUL

tineretul nu face anticameră

Da, la clubul Petrolul tineretul nu face anticameră. Această constatare — în ceea ce priveşte unele secţii, printre care şi aceea de fotbal — nu e de dată recentă. Am putea spune chiar că are o vechime de cel puţin un deceniu (amintiţi-vă — de pildă — că nu mult după ce în prima echipă de fotbal a fost efectuat „altoiul" tinereţii, au urmat, consecutiv, cele două titluri de campioni republicani: 1957—1958 şi 1958—1959). În acest climat a fost pregătită cu succes ieşirea din anonimat la o serie de discipline: lupte, ciclism, baschet, gimnastică, scrimă — în majoritatea cazurilor deocamdată la nivelul vîrstei junioratului.

Fără rezerve... faţă de rezervele de tineret

Primul popas — printre fotbalişti. Gheorghe Pahonţu. **A fost promovat în echipa intîi, de la juniori, acum 14 ani.** Mircea Dridea. **«Capul de afiş» al distribuţiei unsprezecelui petrolist a fost promovat în echipa intîi, de la juniori, acum 9 ani.** Camil Oprişan **şi** Ion Ioniţă. **Sînt încă juniori. Au fost promovaţi în echipa intîi, anul trecut, în primăvară. Lista acestor nume de elemente talentate care au fost recrutate din «grădina proprie» nu se opreşte, fireşte, aici: portarii** Sfetcu **şi** Ionescu, **jucătorii de cîmp** Florea, Dumitru Nicolae, Moldoveanu, Dridea II **ş.a.**

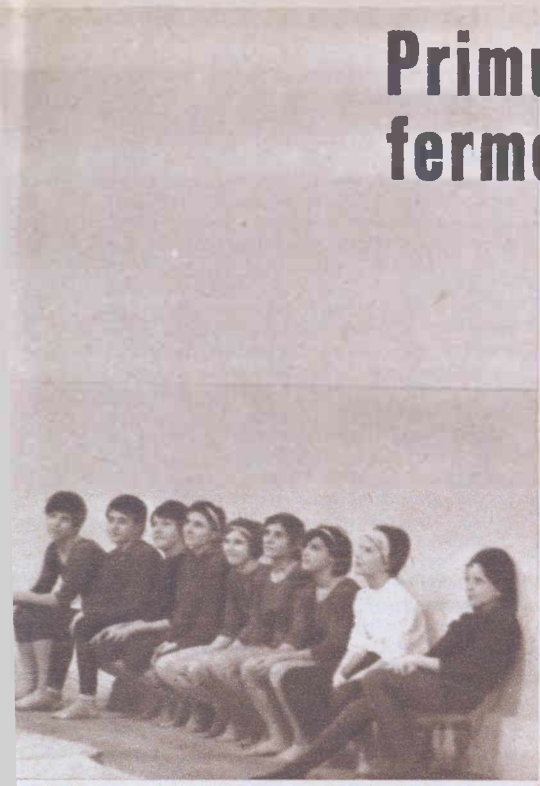
Datorită acestei tradiţii (care mai poate fi întîlnită de exemplu şi la Arad), la realizarea «agregatului din unsprezece piese» participarea «colaboratorilor externi» este redusă. Un exemplu: Bujor Hălmăgeanu. **Are 23 de ani. El s-a transferat de la Ştiinţa Timişoara la Steaua ca «bun». Dar nu a dat satisfacţie. Aşa că s-a transferat de la Steaua la Petrolul ca «rău». Aici, la Ploieşti, datorită unei «tehnologii» mai potrivite el a devenit în scurt timp elementul de bază al echipei.** Alexandru Boc. **Este junior. Declară că nu şi-ar fi părăsit echipa din oraşul Dr. Petru Groza, dar directorul şcolii din localitate a interzis elevilor pasiunea pentru balonul rotund. A optat pentru Petrolul, deoarece i s-a spus că ploieştenii nu au rezerve... faţă de rezervele de tineret.**

În fotografie (de la stînga spre dreapta): Hălmăgeanu, Oprişan, Boc **(actualmente în lotul naţional de juniori pentru Turneul UEFA),** Ioniţă **(actualmente în lotul naţional de juniori pentru Turneul UEFA) şi** Pahonţu.

Selecţia — înainte de 20 de ani

Al doilea popas — printre voleibalişti. Fotografia. Rîndul de jos, de la stînga: Mihai Rădulescu (29 de ani), Ludovic Dimeni (25), Gheorghe Fălcuţă (26), Dan Zamolo (28), Mircea Şucu (26), Constantin Giuvelea (26). **Rîndul de sus, aceeaşi ordine:** Jean Stamboigiu (16 ani — 1,82 m), Radu Constantinescu (16—1,75 m), Petre Mozara (17—1,81 m). **Antrenorul:** dr. Gheorghe Vîlvoi **(Da, aţi ghicit! Este fostul jucător, frate cu ing. Victor Vîlvoi, şi el fost jucător. Din pleiada numelor înşirate de-a lungul anilor şi scrise caligrafic în «catastiful voleiului ploieştean», ca de pildă: Nicolae Tărchilă, dr. Dumitru Medianu — maestru emerit al sportului, Ion Tănăsescu — maestru al sportului, Sebastian Apostol — maestru al sportului, Nicolae Sotir).** Cei trei jucători — **în picioare — contrastează cu ceilalţi, ca vîrstă: sînt foarte tineri. «Aliajul» s-a putut face întrucît ei au reuşit la examenul de selecţie şi au consimţit să se încadreze în programul de pregătire a echipei întîi (din seria întîi a campionatului republican al primei categorii). Rezultă, deci, că la clubul Petrolul selecţia se face pentru volei înainte de 20 de ani. Este foarte indicat şi nici nu este greu dacă ai de unde: echipe de copii, echipe de începători, echipe de avansaţi. Adică «trepte» care, în ultimă instanţă, reprezintă aripile tradiţiei ca voleiul să fie învăţat de la vîrstă fragedă, ca selecţia să se facă** înainte de 20 de ani, ca perfecţionarea să se facă numai cu elementele dotate.

Primul covor fermecat

Al treilea popas — printre gimnaste. Constatare! Elena Ceampelea a făcut să se risipească orice urmă de îndoială care exista în privința perspectivelor gimnasticii. Acum vreo patru ani, după ce o «descoperise», avînd deci un argument foarte puternic, profesoara Elena Sima încerca să convingă: «Și Ploieștiul trebuie să aibă un covor fermecat!». Dar mereu aceeași ripostă: Ladă? Paralele inegale? Saltele? Covor? Pentru cine?

Iată, însă că a fost... de ajuns ca tînăra gimnastă să vadă de la numai doi pași vulcanul Fuji, împreună cu «veteranele» Elena Leuștean-Popescu și Sonia Iovan, pentru ca sala de gimnastică a clubului Petrolul să fie înzestrată și cu mult visatul covor fermecat.

Gîndul că peste patru ani Elena Ceampelea s-ar putea înapoia din Mexic cu o medalie olimpică (ar fi prima medalie olimpică în vitrina sportului ploieștean!) a început să încolțească tot mai mult. Așa că abia după ce a fost cîștigată «bătălia cu covorul» a început să fie de lucru: selecției i se prezintă aproape toată vîrsta fragedă a orașului. Fiecare are convingerea că «descoperirile» nu s-au oprit la Elena Ceampelea. Ea a făcut doar începutul. Totodată, fiecare știe că «descoperirea» are loc, de obicei, nu chiar în prima zi, ci după ani de muncă. Așa că după ce și-au făcut lecțiile, fetițele selecționate dau fuga la sala de gimnastică, ca să muncească pentru îmbunătățirea clasificării sportive: Petrica Ceampelea (14 ani, junioară I), Rodica Popescu (12, j. II), Olga Ionescu (17, categ. I), Adela Brabete (13, j. I), Elena Negoescu (14, j. I), Mihaela Mihăilescu (12, j. II, diplomă de merit), Carmen Albulescu (12, j. II), Jeanina Petcu (12, j. II).

Prezența maestrei sportului Elena Ceampelea în mijlocul acestor fetițe dă... culoare antrenamentelor. La cei 17 ani ai săi posedă o asemenea «tehnică a grației» încît înclini să crezi că sportiva a depășit de mult 25 de ani. Iat-o în fotografie (asistată de profesoara Elena Sima) în timpul executării unei «cumpene a grației».

„Panoplia" tineretului

Al cincilea popas — printre scrimeri. Antrenorul lor (notați: singurul în toată regiunea Ploiești), maestrul sportului Tudor Ilie, face prezentările, de la dreapta spre stînga:

Georgel Marinoaie, 12 ani, categoria a treia la floretă.

Gheorghe Ștefănică, 12 ani categoria a treia la floretă.

Nicolae Vlad, 13 ani, categoria a treia la floretă.

Traian Popescu, 15 ani, categoria a doua la floretă, finalist al campionatului republican de juniori.

Gheorghe Cristof, 18 ani, categoria întîi, campion republican de juniori la spadă, speranță pentru Mexic.

Mihai Bănică, 15 ani, categoria a doua la floretă.

Traian Constantinescu, 17 ani, categoria întîi, campion republican de juniori la floretă, speranță pentru Mexic.

Theodor Spinu, 26 de ani, categoria întîi, component al echipei clasate pe locul al treilea la campionatul republican.

Constantin Paisie, 25 de ani, categoria întîi la floretă.

Pavel Filip, 18 ani, categoria întîi, locul al treilea la campionatul republican de floretă, component al lotului republican de seniori, speranță pentru Mexic.

De fapt, aceasta este numai o parte a «panopliei» clubului Petrolul. În total sînt 14 băieți și 6 fete care au obținut categoria întîi. Desigur, numărul va spori, întrucît în cadrul celor trei grupe de la Școala sportivă de elevi din Ploiești ambiția și talentul nu trebuie căutate cu luminarea.

TINERETUL-forța de șoc

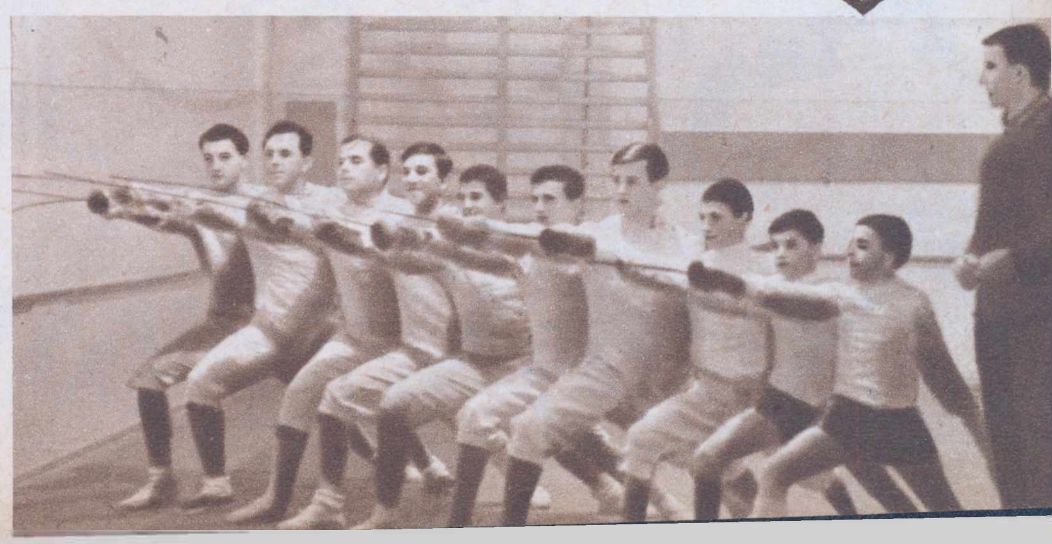
Al patrulea popas — printre luptători. Și aici reviriment. Acum, nici cei de la greco-romane, nici cei de la libere nu mai stau «la coadă» ca să intre în sala de antrenament. Le aparține în exclusivitate. De dimineața și pînă seara. Primul rezultat? A început să vină din ce în ce mai mult tineret. Al doilea rezultat? Echipa de lupte libere a clubului Petrolul a promovat în prima categorie a campionatului republican!

Să nu-și închipuie însă cineva că rezultatele s-au oprit aici. Nicidecum. Activiștii și sportivii clubului — întocmai ca-n zicala «pofta vine mîncînd» — sînt hotărîți să continue asaltul. Antrenorul Gheorghe Tătaru, de pildă, declară că pe agenda secției de lupte au mai fost înscrise încă o serie de obiective, printre care: continuarea selecției în oraș și în regiune, obținerea categoriei întîi de clasificare de către cel puțin cinci sportivi, cucerirea a cel puțin două titluri de campioni republicani la juniori, promovarea echipei de lupte greco-romane în prima categorie a campionatului republican.

Secția de lupte a clubului Petrolul are însă și o agendă... olimpică. Printre numele care figurează pe filele ei îl găsim și pe acela al elevului-ucenic Nicolae Popescu, în vîrstă de 15 ani, de la categoria 57 kg la lupte libere. El practică doar de șase luni acest sport, însă calitățile sale sînt atît de evidente, încît aspirațiile pentru «pașaportul de Mexic» nu pot fi... temperate.

În fotografie, antrenorul Gheorghe Tătaru urmărește modul în care campionul de juniori la categoria 75 kg Vasile Soare (în picioare) execută un rebur cu prinderea coapsei apropiate și piedică prin rostogolire.

Texte și foto: **HORIA CRISTEA**

Către „porţile de aur..."

În mod indiscutabil rugbiul «carpatin», cum îl numesc adesea francezii, s-a ridicat în ultimii ani la înălţimea numelui pe care ni l-au dat adversarii noştri tradiţionali, anuali şi, din păcate, singulari. Şi, fapt destul de curios, se pare că mai conştienţi de acest lucru sînt ei, care-şi cunosc bine şi valoarea proprie şi cea mondială, decît noi înşine (acest lucru se vădeşte an de an, cînd publicul, jucătorii şi conducătorii rugbiului romînesc, solicită, aşteaptă şi regretă întîlniri internaţionale pe care nu le văd, deşi le doresc şi le merită din plin). Şi astfel, rugbiul, care bate de ani de zile la poarta marii consacrări mondiale, rămîne să-şi irosească aspiraţiile şi eforturile într-un singur meci mai important cu Franţa, cu care şi-a reglat de altfel conturile sau într-o Cupă a Păcii pe care a iniţiat-o, dar a şi desfiinţat-o prin diferenţa copleşitoare de valoare.

Dar aşa nu mai merge!

Nu ştiu care ţară din lume avînd perspective aşa de clare de a lansa în arena sportivă mondială o echipă de talia echipei noastre de rugbi, nu ar face-o. Pentru că o astfel de acţiune n-ar aduce decît satisfacţii şi avantaje: propagandistice, materiale, de lărgire a bazei de masă, şi mai ales de succese competiţionale, în care de altfel sîntem destul de săraci.

Cunosc echipe în ţară şi chiar în Capitală care dintr-o proastă organizare, n-au echipe de juniori, uneori duc lipsă chiar de echipament, dar ai căror jucători, cu devotament şi abnegaţie, nu renunţă la mîndria de a se numi... rugbişti. Cunosc de asemenea echipe care în oraşele oarecari de provincie păstrează nestinsă flacăra pasiunii pentru acest sport, cîştigînd zi de zi simpatia publicului şi noi aderenţi.

Cunoaşteţi şi dv. disproporţia de masă dintre noi şi francezi: 2 500/250 000 de rugbişti. Şi totuşi în această luptă inegală n-a lipsit mult, aţi văzut, să ieşim din nou învingători. Şi nu oricum ci, aşa cum a consacrat presa franceză ultraspecializată:... «Într-o adevărată finală de campionat mondial».

După ultimul meci cu Franţa s-a pus problema împingerii rugbiului spre o etapă superioară. S-a ales cu această ocazie calea modernizării şi întineririi şi pe mai departe a concepţiei noastre de joc şi a efectivelor noastre, atît la nivelul cluburilor fruntaşe, cît şi a echipei reprezentative. S-a stabilit ca lotul ce va înfrunta la toamnă din nou Franţa, de data aceasta la Paris, să-şi depăşească tradiţionalul adversar la toate capitolele: tehnică şi tactică, concepţie, stil, claritate de joc. S-a stabilit că numai astfel «porţile de aur» ale rugbiului britanic şi oceanic vor fi nevoite să se deschidă în faţa noastră lăsînd cîmp larg de afirmare splendidelor calităţi ale rugbiului romînesc.

Griviţa Roşie şi-a încheiat de curînd un răsunător turneu în sudul Franţei, patria rugbiului, înfrîngînd asaltul celor mai tari echipe franceze şi prestînd un joc care a entuziasmat un public cunoscător şi pretenţios. Dacă acest turneu ar fi continuat în Italia, cum era proiectat, sau în Anglia, cum ar fi fost de dorit, sportul romînesc şi-ar fi început noul an cu o serie de succese de mare prestigiu. Ar fi fost ca şi cum fotbaliştii noştri i-ar fi învins pe brazilieni la ei acasă sau atleţii pe sovietici sau americani.

Si anul acesta proiectele şi dorinţa de afirmare a rugbiştilor sînt la fel de mari. Aşteptăm dublul meci de seniori şi juniori cu reprezentativa Pirineilor, din 16 mai, cu încredere. Avem aproape gata pregătite loturi tinere, puternice, dornice de a demonstra un nou salt calitativ. Avem cunoştinţe teoretice şi practice la nivelul celor mai avansate şcoli rugbistice din lume. Ne lipseşte însă posibilitatea de verificare, de experimentare, de afirmare...

Ne trebuie acum spaţiu de elan, ne trebuie rampă de lansare.

D. MANOILEANU

ÎN FOTOGRAFII:

1) După meciurile cu Franţa...
2) ...către «coloşii» neo-zeelandezi. (Fază din întîlnirea Franţa—Noua Zeelandă.)

Spartachiada

Întrecerile Spartachiadei de iarnă a tineretului sînt în plină desfășurare. Tenisul de masă, una dintre probele incluse în programul acestei competiții, atrage tot mai mulți tineri și tot mai mulți spectatori. Faptul se datorește spectaculozității jocului cu mingea de celuloid, spectaculozitate redată și de fotografia alăturată.

În imagine, participantul la Spartachiadă Aurel Păpădie de la asociația sportivă Mobilă-Tapițerie din București, în timpul unei partide.

ION MIHĂILESCU
— București —

DE LA CORESPONDENȚII NOȘTRI

INVITAȚIE LA SCHI

După mai multe încercări timide, fulgii de nea s-au hotărît însfîrșit să cadă din belșug în munții noștri. Evenimentul a fost înregistrat cu mare bucurie de iubitorii sporturilor de iarnă. Schiurile au intrat din nou în actualitate.

Corespondentul nostru AUREL DULA *din Petroșani vă transmite din Munții Paring această* «Invitație la schi», *invitație la care, sîntem siguri, veți răspunde cu mare plăcere.*

MAI E MULT?

Se pare că acesta este lucrul la care se gîndește schiorul din fotografie, care a pornit de la cabana Puzdrele spre vîrful Pietrosul Rodnei.

Oricum, trebuie să recunoaștem că încîntătoarele peisaje din Munții Rodnei reprezintă adevărate «pilule» reconfortante și că temerarului schior nu-i va fi prea greu să-și atingă ținta.

Foto: **PETRE NAGY**
— Cluj —

Rezervă de cadre la tenis de masă

Orașul Brașov a găzduit una din seriile concursului centrelor de copii la tenis de masă, la care au participat reprezentanți ai regiunilor Hunedoara, Mureș Autonomă-Maghiară și Brașov. Cei mai mulți dintre participanți s-au prezentat bine pregătiți și mai ales animați de dorința unei comportări frumoase. O impresie deosebită au lăsat-o surorile Hajnal și Maria Korody din comuna Sîntion Lunca, raionul Sf. Gheorghe, cîștigătoare în întrecerea pe echipe și ocupante, în aceeași ordine, a primelor două locuri la individual. Pentru acest frumos succes merită felicitări și antrenorul lor prof. Andrei Boga.

În fotografie, surorile Korody după victoria pe echipe.

C. GRUIA
— Brașov —
Foto: **EUGEN BOGDAN**

POȘTA REDACȚIEI

ILIE ȘTEFAN — Oravița. 1) Echipa dv. preferată, Știința Craiova, a fost prezentată în revista noastră anul trecut cu prilejul promovării ei în categoria A la fotbal. Revedeți colecția. Mai precis, nr. 13 din luna iulie. 2) Ne bucură faptul că revista Sport vă place «din ce în ce mai mult» și vă mulțumim pentru felicitări.

CONSTANTIN TOADER — Oltenița. 1) Fotbalistul Constantin de la Steaua nu este maestru emerit al sportului. În țara noastră această înaltă distincție sportivă a fost acordată unui singur jucător de fotbal: Iosif Petschowschi. 2) Jucătorilor de la Steaua le puteți scrie pe adresa clubului lor: Calea Plevnei nr. 114, București.

CONSTANTIN CIOSU — Bacău. Am reținut caricaturile cu hocheiștii și le vom publica într-un număr viitor.

NICOLAE NASTASE — București. Condițiile în care vă puneți la dispoziție colecția de reviste Sport le stabiliți dv. personal cu solicitanții. Noi nu ne ocupăm cu acest lucru.

GHEORGHE HORGHIDAN — Galați. Doriți să deveniți crainic-reporter? Noi nu vă putem ajuta cu nimic. Puteți cere informații în legătură cu aceasta direct de la Radioteleviziune, secția sport.

IOAN POP — Cluj. 1) Medaliile de campioane olimpice ale Iolandei Balaș și Mihaelei Peneș nu sînt în întregime din aur. Iată cît metal prețios conține fiecare medalie olimpică: medalia de aur este confecționată din bronz și suflată cu șase grame de aur, medalia de argint este tot din bronz dar suflată cu șase grame de argint. Bineînțeles, problema compoziției medaliei de bronz nu mai intră în discuție. 2) Fostul jucător al Științei Cluj, Mureșan II, este legitimat acum la Industria Sîrmei Cîmpia-Turzii.

SILICĂ PURICE — București. Dv. aveți dreptate. Antrenorul echipei de fotbal Steagul roșu din Brașov se numește Silviu Ploeșteanu.

IOAN MOCANU — Cluj, str. Constanța nr. 7, pune la dispoziția colecționarilor de reviste Sport următoarele numere din anul 1963: 3, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 14, 16 și 20. Amatorii îi pot scrie pe adresa de mai sus.

VASILE TRIF — Vișeul de Sus. FILIP VULPANOVICI — Huedin și DUMITRU OLTEANU — com. Crețești. Într-unul din numerele noastre viitoare vom publica un articol cu tema dorită de dv.

ROMULUS CIUMEDEAN — Ploiești. Nu avem amănunte în plus despre procedeul de înot «Aqueon». Tot ce vă putem spune în legătură cu el este că nu are valabilitate în competițiile oficiale de natație. De altfel, se pot utiliza pentru plăcerea proprie orice fel de «aparate» ajutătoare de înot, însă aceasta scade din valoarea înotului ca întăritor al sănătății, deși desigur ajută la mărirea vitezei, rezistenței.

BARBU LECA — Valea Măcrișului. 1) Gabriel Raksi, înaintașul de la Steaua, s-a născut la Oradea la 1 noiembrie 1938. 2) Fotbalistul dv. preferat, Gheorghe Constantin, este căsătorit. 3) Am găsit bune propunerile făcute și în viitor vom ține seama de ele. Mai scrieți-ne.

FLORIN STĂNCULESCU — comuna Olteni. Vă sfătuim să mărturisiți dorința dv. antrenorului Ilie Savu sau ajutorului său Ion Voinescu de la clubul Steaua. Le puteți scrie pe adresa: Calea Plevnei nr. 114, București. Noi vă dorim succes.

ALEXANDRU BOTICAȘ — Timișoara. 1) Nici o grijă. Nu i-am uitat pe fotbaliștii de la U.T.A. Așteptăm doar, ca o dată cu reluarea campionatului, să ne ofere mai multe prilejuri de a scrie despre ei. 2) Vă arde de glume? Dacă nu, aflați că nici unul dintre jucătorii noștri de fotbal nu a fost selecționat în echipa continentului.

MARIANA ATANASIU — Brăila. Citiți întreaga rubrică și veți afla printre altele și adresa care vă interesează.

— Dacă nu mă iei la meci, îi spun lui mămica cu ce te ocupi în timpul lecțiilor.

Desen de **PETRU GAVRILIU**
— Bucuresti —

MAGAZIN sportiv

GRĂMADĂ SPONTANĂ?

Şi totuşi, nu e vorba de rugbi, aşa cum s-ar putea presupune după titlu şi, mai ales, după... aglomeraţia din fotografie. E vorba numai de un scurt intermezzo comic, survenit, de fapt, involuntar. La sfîrşitul unui antrenament al echipei AZS AWF, campioana feminină de baschet a Poloniei, un fotoreporter prezent (dornic de a imortaliza lotul de baschet al studentelor de la Institutul de cultură fizică din Varşovia) a sugerat alcătuirea unei piramide de baschetbaliste. Nefiind însă vorba de granit, edificiul a fost... imortalizat după prăbuşire!

GEMENII

De curînd, echipa de hochei «Bastionul» din Odorhei a selecţionat pentru formaţia de juniori doi fraţi gemeni: **Vasile şi Iuliu Laszlo.** Deşi au împlinit abia 15 ani, jocul gemenilor este mult apreciat atît de antrenorul lor, Andrei Ioanovici, cît şi de spectatori. Pentru toţi, dar în special pentru arbitri, există un singur inconvenient: nimeni nu ştie precis care este Vasile şi care Iuliu. Poate ghiciţi dumneavoastră privind fotografia...

I. şi **B. BARTHA**
— Odorhei —

ÎNTÎRZIERE

Clubul de suporteri sportivi «Victor Hugo» din Paris i-a decernat pugilistului Joseph Gonzales, **deţinătorul medaliei de argint la Tokio, la categoria mijlocie mică, o foarte frumoasă cupă pentru evoluţia sa în capitala Japoniei. Cadrul în care i s-a înmînat trofeul (de la stînga spre dreapta, pugilistul** Marcel Cerdan-**junior, actriţa** Mireille Darc, Gonzales **şi renumitul şansonetist** Maurice Chevalier) **a fost fastuos. S-a întîrziat însă puţin: între timp, Gonzales a trecut la profesionism...**

9"9 SE... ÎNDEPĂRTEAZĂ

O semnătură rentabilă pentru ambele părţi ale contractului, dar păgubitoare pentru atletism: momentul în care Robert «Bob» Hayes, «racheta neagră» de la Tokio, devine jucător profesionist de foot-ball american. Amatorii de recorduri vor mai avea probabil destul de mult de aşteptat pentru a vedea, însfîrşit, un rezultat care să «spargă» în condiţii perfect regulamentare, bariera obsedantă a celor 10 secunde pe «sută». În schimb, echipa «Dallas Cowboys» va sparge graniţa... de încasări.

CALEIDOSCOP

■ Gordon Pirie, pînă nu de mult fondist de clasă mondială, se va ocupa de acum încolo de antrenamentele schiorilor fondisti britanici, ale căror performanţe sînt departe de ale atletilor. Acest experiment va fi întreprins de Federaţia britanică de specialitate pe considerentul că există o mare asemănare între metodica fondului «pe picioare» şi cea a fondului pe schiuri.

■ Presa comentează aventura foarte neplăcută pe care a trăit-o Marcello De Dorigo, unul dintre cei mai buni schiori de fond ai lumii. Aflat la cunoscutul centru de antrenament suedez de la Volodalen, italianul s-a rătăcit prin pădure în timpul unei şedinţe de pregătire. A fost găsit după 24 de ore (interval în care temperatura a oscilat în jurul a —25.!), într-o stare gravă. Evident, era îmbrăcat uşor, ca pentru antrenament. La căpătiiul celebrului... degerat medicii au fost nevoiti să stea, cu schimbul, două zile încheiate.

■ În Marea Britanie a avut loc un concurs neobişnuit. Aveau drept de participare numai tizi ai marilor sportivi din lumea întreagă. Persoanele omonime ale celebrilor performeri s-au cifrat cam la 50, iar unele rezultate merită să fie amintite. Astfel, un Emil Zatopek (născut în Anglia) a cucerit locul I la 100 m înot stil liber; un concetăţean al renumitului alergător finlandez Paavo Nurmi s-a clasat într-o cursă ciclistă de 50 de km; tizul sprinterului Jesse Owens a cîştigat la... aruncarea greutătii; cel mai bun la haltere s-a dovedit tizul... celui mai bun tenisman al anului 1964, Roy Emerson. Succesul înregistrat de acest concurs a făcut să se prevadă organizarea lui în fiecare an.

■ În Franţa a avut loc o ceremonie ieşită din comun. I s-a înmînat o medalie de aur, pentru merite pe tărîmul ştiinţei şi sportului, alpinistei şi speologei Colette Richard, care a cucerit piscuri de peste 4 000 de metri şi a ieşit victorioasă în lupta cu marile adîncimi ale peşterilor, adunînd un însemnat material ştiinţific. Ea este oarbă!

■ Înotătoarea americană Donna Da Varonna, **campioană olimpică la 400 m mixt şi la 4 100 m liber, povesteşte un amănunt legat de victoria ei în proba «mixtă»:** «Nouă, înotătorilor, ne place să ne udăm înainte de start pentru a micşora şocul datorat contactului dintre corpul uscat şi apă. Obţinem şi un efect de atenuare sau anulare a tracului. Dar regulile olimpice interzic orice contact cu apa înainte de start! Fiecare s-a descurcat cum a putut pentru a ocoli această anacronică regulă. Eu, una, stăteam enervată pe blocul de start de la Yoyogi şi mă gîndeam ce să fac: doar n-am muncit atîtia ani ca o sclavă ca să vină acum altele să mă bată! Aşadar, cum am văzut că starterul ridică mîna, zdup! — în bazin. Fireşte, era un fals start, dar... m-am udat şi acum ştiam că voi cîştiga!»

CALEIDOSCOP

NUNTA MEDALIAȚILOR

Proaspăt consfințitei familii sportive britanice Brightwell nu se poate spune că-i lipsesc trofeele olimpice. Încă de la... înființare, ea dispune de un «aur» (Ann Packer — pardon! Brightwell... la 800 m) și două «arginturi» (Robert-«Bobby» cu ștafeta de 4 × 400, Ann la 400 m). Întrucît vîrsta e departe de a le limita pretențiile de viitor într-ale sportului, li s-au făcut, cu prilejul nunții, tot felul de urări... de aur. Se pare că ei s-ar fi declarat în primul rînd doritori de... aur într-ale nunții. Bineînțeles, trecînd prin... faza de argint!

BILLY „DOUĂ RÎURI"

Pe fundalul renumitei Champs Elysées, cu Arcul de Triumf din Paris în planul al doilea, fotografia înfățișează fumarea (la... rece) a unei binecunoscute «pipe a păcii». Nu e însă un scenariu de «western», ci primirea publicitară care i se face în capitala Franței luptătorului profesionist Billy «Two Rivers», (în mijloc) originar din rezervația pentru «indieni» Waga (Canada). «Șefii de trib» sînt pentru circumstanță prezentatorii emisiunii de televiziune franceze «Indienii».

BOXERUL „TORERO"

Ultima imagine a pugilistului spaniol Luis Folledo care a apărut în revista noastră vi-l prezenta în plină «corrida». S-a crezut chiar că după k.o.-ul suferit în fața lui Laszlo Papp s-a... lecuit de ring și preferă să înfrunte taurii în arenă. Iată însă că el a revenit și se pregătește intens pentru revanșa cu Papp. Îl puteți vedea înainte de meciul cu jamaicanul Milo Calhoun (stînga), pe care l-a învins de o manieră... promițătoare. Dar pînă la centura europeană a mijlociilor mai e și Papp...

LA KARUIZAWA...

Un nume de bază sportivă olimpică revine din nou în actualitate: Karuizawa. De data aceasta e vorba însă de Jocurile Albe, întrucît aici se află patinoarul pe care se pregătesc viteziștii gheței din Țara Soarelui Răsare. Șansele lor de a evolua frumos la Grenoble, unde se va disputa ediția 1968 a J.O., sînt mari, deoarece încă la Innsbruck tînărul Keiichi Suzuki a ocupat un promițător loc V. De curînd, confirmîndu-și ascensiunea sportivă, el a devenit campion mondial, cîștigînd pe patinoarul Bislet din Oslo proba de 500 m (40,7 sec.) din cadrul Campionatelor Mondiale.

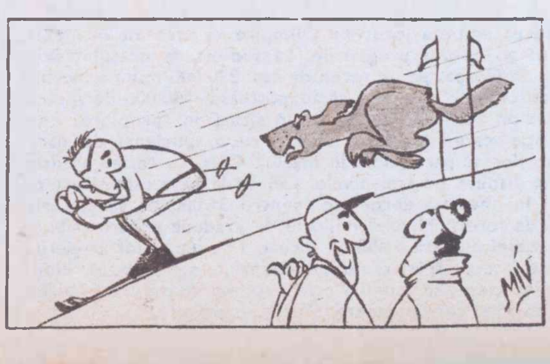
FOTBAL PE... PICIOROANGE

Așa cum Egiptul este cunoscut în lume ca țara piramidelor, iar Italia ca țara catedralelor, India a fost foarte mult timp considerată drept o țară a templelor, a elefanților și a fachirilor. Dar în momentul în care călătorul privește dincolo de reclamele turistice sau de cărțile nedocumentate, își dă seama că viața pulsează din plin în toate domeniile de activitate. Desigur că și sportul își are în India locul său, din ce în ce mai mare de altfel. Iar alături de sporturile de răspîndire mondială, sînt practicate cu dragoste de către tinerii popoarelor Indiei diferitele forme de întrecere cu specific local. Despre valoarea hocheiștilor pe iarbă, ca și a unor atleți sau jucători de tenis am aflat cu toții. Iată însă în fotografie și un sport cu adevărat original, pe care, deși nu l-am văzut îndeaproape, îl putem considera dificil: *fotbalul pe picioroange.!*

— Vai, Gigele, ce coborîre splendidă!!!
— Eu aș vrea să știu, mai bine, cine mi-a dat vînt?

— ...altfel nu-l convingeam să accelereze pe porțiunea asta!

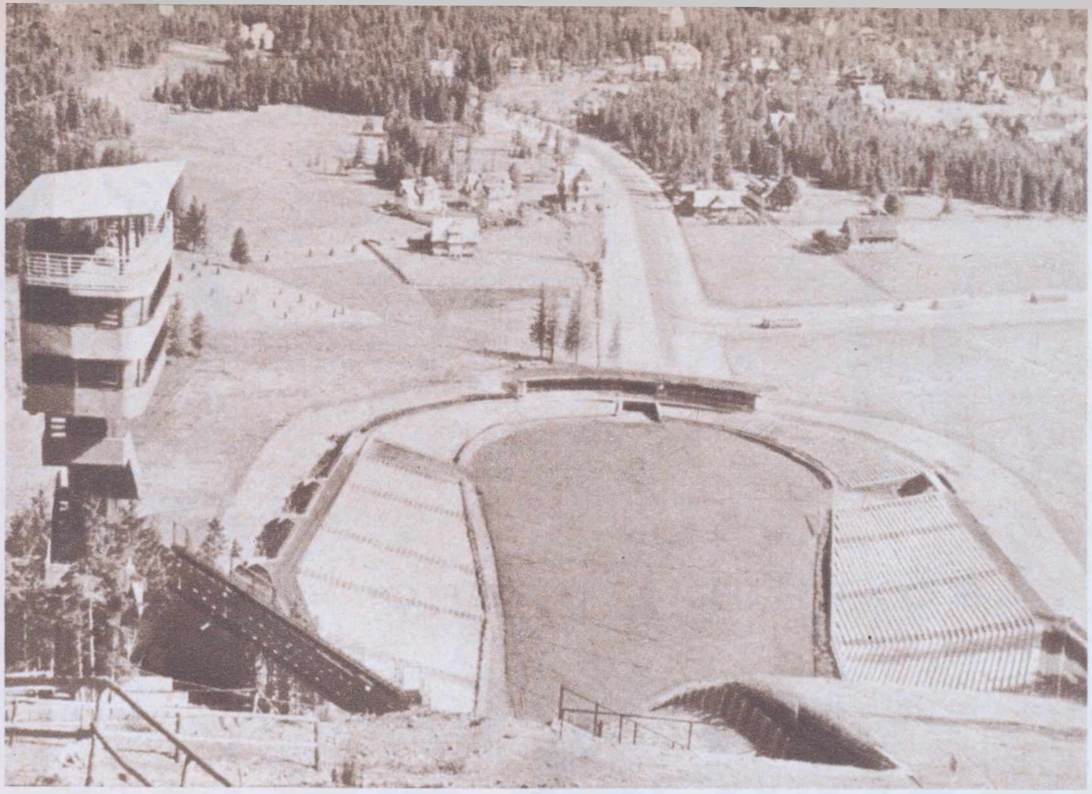
Desene de

MIRCEA IVĂNESCU

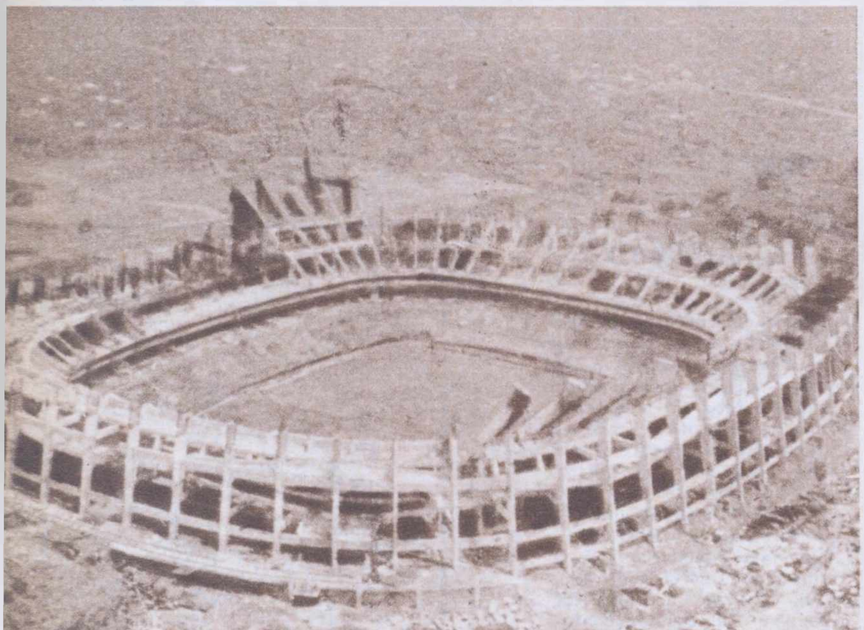
ARHITECTURA SPORTIVĂ

de PAUL CARAVIA

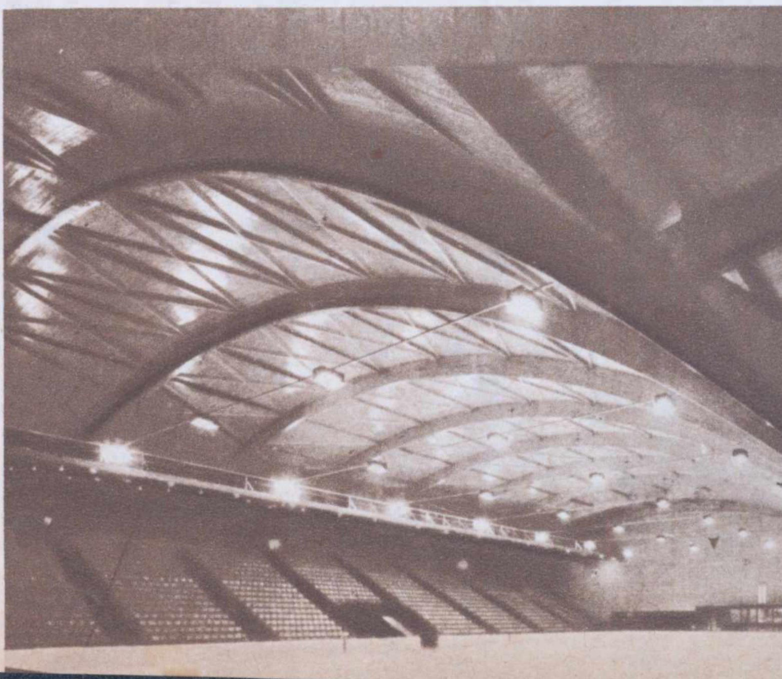
Desfășurarea activității sportive și a competitiilor naționale și internaționale, mai cu seamă, necesită clădiri speciale de cele mai diferite tipuri, iar alte ori, chiar importante amenajări urbane (in cazul Jocurilor Olimpice). Arhitecti cu renume își dispută la rîndul lor inteligenta și fantezia creatoare în solutionarea spatiilor destinate sportului. Rezolvarea programelor complexe pe care le reclamă variatele activități sportive deschide un cîmp larg de aplicatie celor mai moderne cuceriri în domeniul arhitecturii. Iată principalele caracteristici ale cîtorva baze mai cunoscute, pe care se vor desfășura în curînd mari intreceri sportive.

Complexul de iarnă de la Zakopane (vezi fotografia) este situat pe versantul de nord al muntelui Krokiew, la 1,5 km de Zakopane. Înscris cu totul fericit în peisaj, complexul este dotat cu o trambulină de sărituri și amenajări corespunzătoare. Diferența de inălțime între partea inferioară a trambulinei și pista de elan este de 138 m. Înclinarea pistei de recepție este dată de distanța dintre masa (pragul) trambulinei (3,5 m) și punctul critic (90 m), ceea ce permite o lungire a saltului pînă la 105 m. Culoarul de salt este străjuit de tribune din tuburi de oțel, pentru cca. 2 000 de locuri fiecare. Tribunele inferioare (pentru 38 000 de spectatori) descoperite, se închid cu o clădire pe două nivele, construită din piatră, profile de oțel și acoperiș de aluminiu. Vara.ele sînt utilizate ca amfiteatre pentru diverse spectacole. Complexul mai cuprinde încă trei trambuline de sărituri, un ansamblu de stadioane pentru competiții, o sală de gimnastică, o piscină acoperită, un hotel turistic și parcaj pentru automobile.

Jocurile Olimpice de iarnă din 1968 vor fi găzduite în incinta noului complex sportiv de la Grenoble (Franța), capitala sporturilor de iarnă. Clădirea patinoarului municipal (în fotografie) este amplasată în parcul Mistral din centrul orașului. Construcția a impus proiectanților rezolvarea unei duble sarcini: amenajarea pistei de patinaj și a unei popicării. Astfel s-a ajuns la o armonioasă compoziție de volume, capabilă să exprime cele două activități sportive distincte, legate însă printr-un spațiu comun (club, bar și restaurant) situat deasupra intrării comune și care asigură privirea parcului și a pistelor. Patinoarul cuprinde o pistă (60 X 30 m), o tribună laterală (15 000 locuri) cu galerie la partea superioară a gradenelor (pentru circulația spectatorilor), anexele tehnice și sanitare. Bucurîndu-se de perfectă vizibilitate, de iluminație naturală și artificială omogenă, cu măsuri de protecție contra razelor de soare și a condensărilor, noua clădire este acoperită cu o boltă autoportantă prefabricată, rigidizată printr-un sistem de lamele din lemn. Prezența lemnului contribuie la crearea unei ambianțe mai calde în interiorul patinoarului. După Jocurile Olimpice, patinoarul va fi folosit în continuare, prin transformarea sa prestabilită în trei volume: o sală polisportivă de 8 000 locuri, un centru cultural și o școală de sport.

După cum se știe, viitoarea ediție a Jocurilor Olimpice va avea loc în Mexic, fapt pentru care gazdele au și început pregătirile. La sud-est de orașul Mexic, în zona de Pedregal Ste Ursule Coapa, pe un teren de cca. 290 000 m.p., a început construcția viitorului stadion olimpic, prevăzut să adăpostească 100 000 de spectatori. Amplasarea noului stadion s-a făcut pe un teren situat în apropierea unei principale artere de circulație, care-l leagă de oraș și cu o suficientă degajare, necesară circulației spectatorilor și parcajelor de mașini. Ceea ce reține atenția este faptul că tribunele sînt dispuse pe trei nivele. Cel de la bază este situat pe panta care înconjoară pista în imediata apropiere (pentru 31 000 de spectatori). Cel de sus cuprinde 56 000 de locuri. Nivelul mijlociu de gradene pentru tribuna de onoare și cea destinată presei numără 5 400 de locuri. Tribunele sînt acoperite iar circulația spectatorilor se face pe scări și rampe amenajate sub tribune. Noua construcție — în curs de execuție — se impune prin sistemul constructiv îndrăzneț și printr-o plastică expresivă și convingătoare. *(Vezi fotografia.)*

L-am convins... m-a convins...

Nu-l mai văzusem de mult. Aproape să nu-l recunosc. Pălăria în locul chipiului de licean şi, mai ales, ochelarii i-au schimbat aproape complet fizionomia. Doar vocea i-a rămas aceeaşi. Puţin metalică, dar fără să supere. În mai puţin de o oră am fost pus în curent cu tot ce-l privea. Însurat, doi copii, apartament nou în Balta Albă, servici bun la Comitetul de Stat al Apelor: într-un cuvînt — mulţumit. Un singur of: maşina...

— **Să-mi iau maşină şi nu mai am nici o pretenţie!**

— De ce nu încerci la Sportexpres, Pronosport, Loto?...

— **Nu am încredere şi pe urmă, ia lămureşte-mă. Trebuie să ştii. Ce legătură are Sportexpresul, Pronosportul cu... sportul?**

— Are! O parte din veniturile de la I.S. Loto-Pronosport sînt destinate dezvoltării bazei materiale a mişcării de cultură fizică şi sport. Ai fost vreodată la patinoarul artificial «23 August»?

— **Fost! Hocheiul este şi acum slăbiciunea mea. Săndel, băieţelul meu mai mare, acolo a învăţat să patineze. La centrul de iniţiere.**

— Ei, află că patinoarul despre care vorbim a fost construit din fondurile alocate mişcării sportive de I.S. Loto-Pronosport. Din aceleaşi fonduri s-au modernizat stadioanele din Giuleşti şi Ploieşti şi tot de la aceeaşi sursă au fost daţi banii pentru construirea bazinelor de înot din Tg. Mureş, Arad, Oradea, sălilor de gimnastică din Roman, Cluj, Constanţa, Craiova, Baia Mare şi la fel complexele sportive din Bistriţa şi Rădăuţi, stadioanele de la Drăgăşani, din Cîmpulung-Muscel, din Horezul...

— **Dacă spui tu, aşa trebuie să fie. Dar ştii, eu nu am noroc...**

— Ai jucat vreodată?

— **Păi dacă n-am noroc... Află însă că am să joc. De dragul sportului. În fond chiar dacă nu o să cîştig, am să ştiu cel puţin că din banii mei se vor construi stadioane...**

La vreo trei luni de la conversaţia noastră primesc o ilustrată din Budapesta. «**Eşti cel mai bun prieten al meu. Nu am apucat să-ţi telefonez înainte de plecare. Am avut atîtea treburi... Rămîne să te văd cînd mă întorc. Sînt într-o excursie pe ruta Belgrad–Budapesta, cu motonava «Carpaţi». Totul este minunat. Am cîştigat la Sportexpres. Te îmbrăţişez cu recunoştinţă...**»

După vreo zece zile prietenul îmi dădu telefon.

— **Trebuie neapărat să te văd. Vreau să-ţi povestesc ce am văzut si mai ales să-ţi fac un cadou. Un stilou. L-am cîştigat la Loto. Îl meriţi. Acum o să vină rîndul maşinii. Ştii, visul meu...**

Ne-am întîlnit. Radia de bucurie. Minute în şir n-am apucat să scot o vorbă. Într-adevăr văzuse lucruri foarte frumoase. Aproape că-l invidiam.

— **...Nu te-am întrebat. Tu ce-ai cîştigat pînă acum?**

— ??

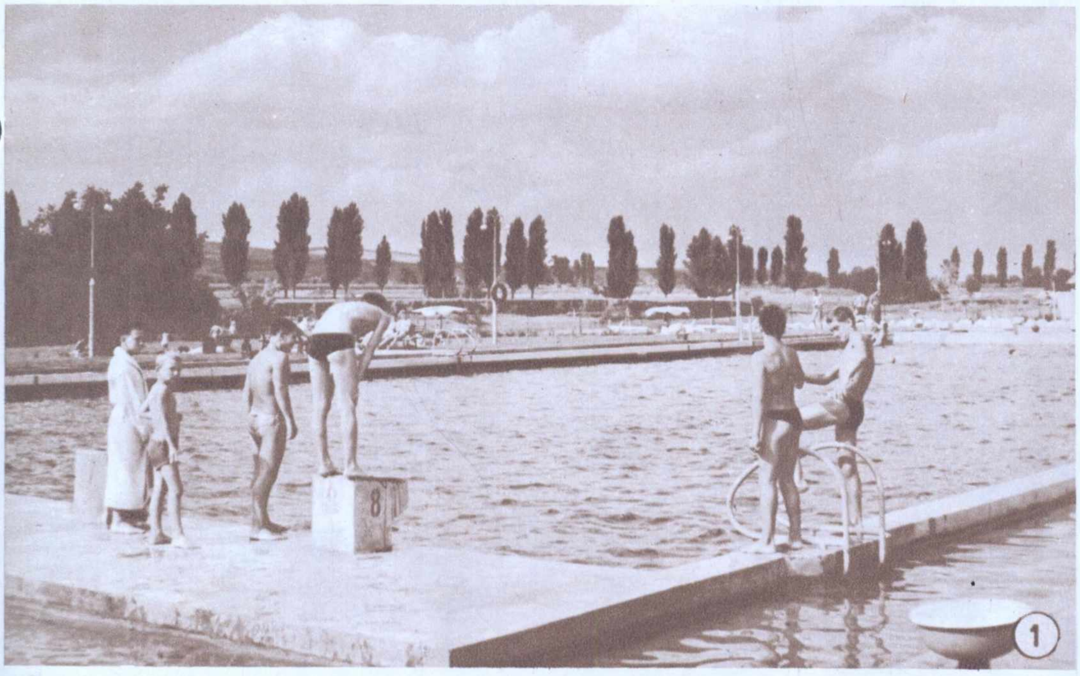
— **Nu se poate. Înseamnă că nu joci.**

— Din cînd în cînd. Ştii, uit mereu...

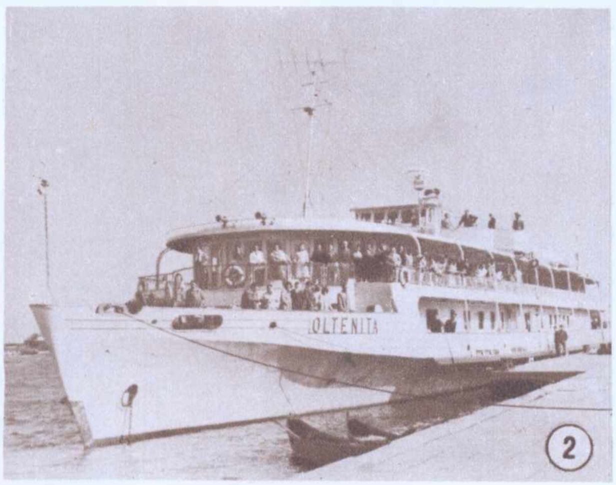
— **Păi bine omule,dacă uiţi cum vrei să cîştigi? Una mă înveţi şi alta faci? Ştii ce premii s-au distribuit participanţilor de către I.S. Loto-Pronosport în anul 1964? Au fost acordate premii în valoare de circa 320 milioane lei, dintre care 171 autoturisme — anul ăsta iau şi eu unul — 24 premii de cîte 100 000 lei, 56 premii între 50 000 şi 100 000 lei, sute de excursii în străinătate, prin O.N.T. «Carpaţi», zeci şi zeci de premii fotbaliştilor, cicliştilor şi cîte şi mai cîte. Îţi dau stiloul promis. De mine să ştii însă că nu mai scapi. Neapărat trebuie să joci. Cînd ai să cîştigi maşina, să-mi faci cadou un televizor. Nu sînt eu sfătuitorul tău?**

I-am promis televizorul şi acum săptămînal completez buletine. Vreau să-i dau prietenului cadoul. Nu mi-a dat şi el mie un stilou?

S. GHEORGHIŢĂ

1) Frumosul bazin din Tg. Mureş realizat din fondurile alocate mişcării sportive de I.S. Loto-Pronosport.
2) Cîştigători la Sport-Expres, într-o excursie pe Dunăre, cu motonava «Olteniţa».
3) Tot din fondurile I.S. Loto-Pronosport a fost construit şi cochetul patinoar artificial «23 August».

SPORT

Redacţia şi administraţia: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie – Bucureşti. Telefoane: 11.91.13 şi 11.10.05. Abonamentele se fac la toate oficiile poştale din ţară, iar în întreprinderi şi instituţii prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni – 15 lei; 6 luni – 30 de lei; 1 an – 60 de lei.

Prezentarea grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUŢEAN. Corector: Gh. Ranetti.

Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

42.806 Lei 0,50

AMINTIRE DIN VACANȚĂ

Tradiționala vacanță studențească de iarnă s-a desfășurat ca-n fiecare an, în decorul adecvat al zăpezilor carpatine. Corolarul 1965 al vacanței — campionatele universitare de schi din Poiana Brașov. Iată în fotografia noastră un grup de participanți la disputa pentru titlul universitar de schi.

Foto: T. ROIBU

